

Inhoud

IV *Informatie*

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2020/C 297/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	1
---------------	---	---

V *Bekendmakingen*

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2020/C 297/02	Zaak C-378/16 P: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 16 juli 2020 — Inclusion Alliance for Europe GEIE / Europese Commissie [Hogere voorziening – Arbitragebeding – In het kader van het zevende kaderprogramma voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie (2007-2013) en van het kaderprogramma voor concurrentievermogen en innovatie (2007-2013) gesloten subsidieovereenkomsten – Projecten MARE, Senior en ECRN – Besluit van de Commissie om over te gaan tot terugvordering van onverschuldigd betaalde bedragen – Bevoegdheid van de Unierechter]	2
2020/C 297/03	Zaak C-517/17: Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Bundesverwaltungsgericht — Duitsland) — Milkias Addis / Bundesrepublik Deutschland ("Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Asielbeleid – Gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming – Richtlijn 2013/32/EU – Artikelen 14 en 34 – Verplichting om een persoon die om internationale bescherming verzoekt in de gelegenheid te stellen persoonlijk gehoord te worden voordat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard – Niet-nakoming van de verplichting tijdens de procedure in eerste aanleg – Gevolgen")	2

2020/C 297/04	Zaak C-584/17 P: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 16 juli 2020 — ADR Center SpA/Europese Commissie (Hogere voorziening – Arbitragebeding – In het kader van het specifieke programma “Civiel recht” voor de periode 2007-2013 gesloten subsidieovereenkomsten – Auditverslagen waarin het subsidiabele karakter van bepaalde kosten ter discussie wordt gesteld – Besluit van de Europese Commissie om onverschuldigd betaalde bedragen in te vorderen – Artikel 299 VWEU – Bevoegdheid van de Commissie om in het kader van contractuele betrekkingen een besluit vast te stellen dat een executoriale titel vormt – Bevoegdheid van de Unierechter – Effectieve rechterlijke bescherming) . . .	3
2020/C 297/05	Zaak C-311/18: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de High Court (Ierland) — Ierland) — Data Protection Commissioner / Facebook Ireland Limited, Maximilian Schrems (Prejudiciële verwijzing – Bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens – Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Artikelen 7, 8 en 47 – Verordening (EU) 2016/679 – Artikel 2, lid 2 – Werkingsfeer – Doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen voor commerciële doeleinden – Artikel 45 – Adequaatheidsbesluit van de Commissie – Artikel 46 – Doorgifte met passende waarborgen – Artikel 58 – Bevoegdheden van de toezichthoudende autoriteiten – Verwerking van de doorgegeven gegevens door de overheidsinstanties van een derde land voor doeleinden van nationale veiligheid – Beoordeling van de gepastheid van het door een derde land gewaarborgde beschermingsniveau – Besluit 2010/87/EU – Modelbepalingen inzake bescherming voor de doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen – Passende waarborgen geboden door de verwerkingsverantwoordelijke – Geldigheid – Uitvoeringsbesluit (EU) 2016/1250 – Gepastheid van de bescherming geboden door het Europese Unie-Verenigde Staten-privacyschild – Geldigheid – Klacht van een natuurlijk persoon wiens persoonsgegevens zijn doorgegeven vanuit de Europese Unie naar de Verenigde Staten)	4
2020/C 297/06	Zaak C-549/18: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 — Europese Commissie / Roemenië (“Niet-nakoming – Artikel 258 VWEU – Voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering – Richtlijn (EU) 2015/849 – Geen omzetting en/of geen mededeling van omzettingsmaatregelen – Artikel 260, lid 3, VWEU – Verzoek om veroordeling tot betaling van een forfaitaire som”)	5
2020/C 297/07	Zaak C-550/18: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 — Europese Commissie / Ierland (“Niet-nakoming – Artikel 258 VWEU – Voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering – Richtlijn (EU) 2015/849 – Geen omzetting en/of geen mededeling van omzettingsmaatregelen – Artikel 260, lid 3, VWEU – Verzoek om veroordeling tot betaling van een forfaitaire som”)	6
2020/C 297/08	Zaak C-606/18 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 16 juli 2020 — Nexans France SAS, Nexans SA / Europese Commissie [Hogere voorziening – Mededinging – Mededingingsregelingen – Europese markt voor ondergrondse en onderzeese stroomkabels – Marktverdeling in verband met projecten – Verordening (EG) nr. 1/2003 – Artikel 20 – Inspectiebevoegdheden van de Europese Commissie in mededingingsprocedures – Bevoegdheid om zonder voorafgaand onderzoek gegevens te kopiëren en deze vervolgens te onderzoeken in de kantoren van de Commissie – Geldboeten – Volledige rechtsmacht]	6
2020/C 297/09	Zaak C-610/18: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Centrale Raad van Beroep — Nederland) — AFMB Ltd e.a./Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank [Prejudiciële verwijzing – Migrerende werknemers – Sociale zekerheid – Toepasselijke wetgeving – Verordening (EEG) nr. 1408/71 – Artikel 14, punt 2, onder a) – Begrip “degene die behoort tot het rijdend personeel van een onderneming” – Verordening (EG) nr. 883/2004 – Artikel 13, lid 1, onder b) – Begrip “werkgever” – Vrachtwagenchauffeurs die in twee of meer lidstaten of staten van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA) werkzaamheden in loondienst plegen te verrichten – Vrachtwagenchauffeurs die een arbeidsovereenkomst hebben gesloten met een onderneming maar onder het feitelijke gezag staan van een andere onderneming die is gevestigd in de lidstaat waar zij wonen – Vaststelling van de onderneming die de hoedanigheid van “werkgever” heeft]	7

2020/C 297/10	Zaak C-658/18: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Giudice di pace di Bologna — Italië) — UX/ Governo della Repubblica italiana (Prejudiciële verwijzing – Ontvankelijkheid – Artikel 267 VWEU – Begrip “rechterlijke instantie” – Criteria – Sociaal beleid – Richtlijn 2003/88/EG – Werkingssfeer – Artikel 7 – Jaarlijkse vakantie met behoud van loon – Richtlijn 1999/70/EG – Raamovereenkomst EVV, Unice en CEEP inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd – Clausules 2 en 3 – Begrip “werknemer met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd” – Vrederechters en gewone rechters – Verschil in behandeling – Clausule 4 – Non-discriminatiebeginsel – Begrip “objectieve redenen”)	8
2020/C 297/11	Zaak C-686/18: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Consiglio di Stato — Italië) — OC e.a., Adusbef, Federconsumatori, PB e.a., QA e.a./ Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze [Prejudiciële verwijzing – Ontvankelijkheid – Artikelen 63 en volgende VWEU – Vrij verkeer van kapitaal – Artikelen 107 en volgende VWEU – Staatssteun – Artikelen 16 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Vrijheid van ondernemerschap – Recht op eigendom – Verordening (EU) nr. 575/2013 – Prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen – Artikel 29 – Verordening (EU) nr. 1024/2013 – Artikel 6, lid 4 – Prudentieel toezicht op kredietinstellingen – Aan de Europese Centrale Bank (ECB) opgedragen specifieke taken – Gedelegeerde verordening (EU) nr. 241/2014 – Technische reguleringsnormen betreffende eigenvermogensvereisten voor instellingen – Nationale wettelijke regeling waarbij een vermogensdrempel wordt opgelegd aan coöperatieve banken die zijn opgericht in de vorm van een coöperatieve vennootschap en waarbij wordt toegestaan dat het recht op aflossing van aandelen van uittredende leden wordt beperkt] . . .	9
2020/C 297/12	Zaak C-714/18 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 16 juli 2020 — ACTC GmbH/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO), Taiga AB [Hogere voorziening – Uniemerk – Verordening (EG) nr. 207/2009 – Aanvraag voor het Uniewoordmerk tigha – Oppositie ingesteld door de houder van het oudere Uniemerk TAIGA – Gedeeltelijke afwijzing van de inschrijvingsaanvraag – Artikel 8, lid 1, onder b) – Beoordeling van het verwarringsgevaar – Beoordeling van de begripsmatige overeenstemming van de conflicterende tekens – Artikel 42, lid 2 – Bewijs van het normale gebruik van het oudere merk – Bewijs van het gebruik “voor een deel van de waren of diensten” – Vaststelling van een zelfstandige subcategorie van waren]	10
2020/C 297/13	Zaak C-771/18: Arrest van het Hof (Negende kamer) van 16 juli 2020 — Europese Commissie/ Hongarije [Niet-nakoming – Interne markt voor elektriciteit en aardgas – Elektriciteits- en aardgastransmissiesystemen – Voorwaarden voor toegang – Verordening (EG) nr. 714/2009 – Artikel 14, lid 1 – Verordening (EG) nr. 715/2009 – Artikel 13, lid 1 – Kosten – Vaststelling van de tarieven voor nettoegang – Richtlijn 2009/72/EG – Artikel 37, lid 17 – Richtlijn 2009/73/EG – Artikel 41, lid 17 – Nationale rechtsmiddelen – Beginsel van effectieve rechterlijke bescherming] . .	10
2020/C 297/14	Zaak C-73/19: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het hof van Beroep Antwerpen — België) — Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, en door de Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, thans Algemene Directie Economische Inspectie, Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, thans Algemene Directie Economische Inspectie/ Movic BV, Events Belgium BV, Leisure Tickets & Activities International BV (“Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Artikel 1, lid 1 – Werkingssfeer – Begrip “burgerlijke en handelszaken” – Ter bescherming van consumentenbelangen door een overheidsinstantie ingestelde vordering tot staking van oneerlijke handelspraktijken”)	11
2020/C 297/15	Zaak C-80/19: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litouwen) –procedure ingeleid door E. E. [Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EU) nr. 650/2012 – Werkingssfeer – Begrip “erfopvolging met grensoverschrijdende gevolgen” – Begrip “gewone verblijfplaats van de erflater” – Artikel 3, lid 2 – Begrip “gerecht” – Onderwerping van notarissen aan de regels inzake rechterlijke bevoegdheid – Artikel 3, lid 1, onder g) en i) – Begrippen “beslissing” en “authentieke akte” – Artikelen 5, 7 en 22 – Forumkeuzeovereenkomst en keuze van het op erfopvolging toepasselijke recht – Artikel 83, leden 2 en 4 – Overgangsbepalingen]	12

2020/C 297/16	Zaak C-97/19: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Düsseldorf — Duitsland) — Pfeifer & Langen/Hauptzollamt Köln (Prejudiciële verwijzing – Douanewetboek – Douaneaangiften – Artikel 78 van dat wetboek – Herziening van de douaneaangifte – Naam van de aangever – Wijziging van de gegevens over de persoon van de aangever met het oog op vermelding van een relatie van indirecte vertegenwoordiging – Indirecte vertegenwoordiging van de persoon die een invoercertificaat heeft verkregen)	13
2020/C 297/17	Zaak C-129/19: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Corte suprema di cassazione — Italië) — Presidenza del Consiglio dei Ministri/BV (Prejudiciële verwijzing – Richtlijn 2004/80/EG – Artikel 12, lid 2 – Nationale schadeloosstellingsregelingen voor slachtoffers van opzettelijke geweldsmisdrijven die een billijke en passende schadeloosstelling garanderen – Werkings sfeer – Slachtoffer dat verblijft op het grondgebied van de lidstaat waar het opzettelijke geweldsmisdrijf is gepleegd – Verplichting om dit slachtoffer onder de nationale schadeloosstellingsregeling te laten vallen – Begrip “billijke en passende schadeloosstelling” – Aansprakelijkheid van de lidstaten voor inbreuken op het Unierecht)	13
2020/C 297/18	Gevoegde zaken C-133/19, C-136/19 en C-137/19: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 16 juli 2020 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State — België) — B. M. M. (C-133-19 en C-136/19), B. S. (C-133/19), B. M. (C-136/19), B. M. O. (C-137/19) / Belgische Staat (Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Immigratiebeleid – Recht op gezinshereniging – Richtlijn 2003/86/EG – Artikel 4, lid 1 – Begrip “minderjarig kind” – Artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Belangen van het kind – Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten – Recht op een doeltreffende voorziening in rechte – Kinderen van de gezinshereniger die meerderjarig zijn geworden tijdens de beslissingsprocedure of de gerechtelijke procedure tegen de beslissing tot afwijzing van het verzoek om gezinshereniging)	14
2020/C 297/19	Gevoegde zaken C-224/19 en C-259/19: Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 16 juli 2020 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de Primera Instancia nº 17 de Palma de Mallorca, Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta — Spanje) — CY / Caixabank SA (C-224/19), LG, PK / Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19), (“Prejudiciële verwijzing – Bescherming van de consument – Richtlijn 93/13/EEG – Artikelen 6 en 7 – Consumentenovereenkomsten – Hypothecaire leningen – Oneerlijke bedingen – Beding dat alle hypothecaire vestigings- en doorhalingskosten bij de kredietnemer legt – Gevolgen van de nietigverklaring van die bedingen – Bevoegdheden van de nationale rechter met betrekking tot een als “oneerlijk” gekwalificeerd beding – Kostenverdeling – Toepassing van nationale bepalingen van aanvullend recht – Artikel 3, lid 1 – Beoordeling van het oneerlijke karakter van contractuele bedingen – Artikel 4, lid 2 – Uitsluiting van bedingen over het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst of de gelijkwaardigheid van de prijs of vergoeding – Voorwaarde – Artikel 5 – Verplichting om contractuele bedingen duidelijk en begrijpelijk te formuleren – Kosten – Verjaring – Doeltreffendheidsbeginsel”)	15
2020/C 297/20	Zaak C-249/19: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Tribunalul București — Roemenië) — JE/KF (“Prejudiciële verwijzing – Verordening (EU) nr. 1259/2010 – Nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed – Uniforme regels – Artikel 10 – Toepassing van het recht van de staat waar de zaak aanhangig is”)	16
2020/C 297/21	Zaak C-253/19: Arrest van het Hof (Negende kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal da Relação de Guimarães — Portugal) — MH, NI / OJ, Novo Banco SA [Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Insolventieprocedures – Verordening (EU) 2015/848 – Artikel 3 – Internationale bevoegdheid – Centrum van de voornaamste belangen van de schuldenaar – Natuurlijke persoon die niet als zelfstandige een bedrijfs- of beroepsactiviteit uitoefent – Weerlegbaar vermoeden dat het centrum van de voornaamste belangen van deze persoon zijn gebruikelijke verblijfplaats is – Weerlegging van het vermoeden – Situatie waarin het enige onroerend goed van de schuldenaar gelegen is buiten de lidstaat van de gebruikelijke verblijfplaats]	16
2020/C 297/22	Zaak C-411/19: Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italië) — WWF Italia o.n.l.u.s., e.a. / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS) (Prejudiciële verwijzing – Milieu – Richtlijn 92/43/EEG – Artikel 6 – Instandhouding van de natuurlijke habitats en van de wilde flora en fauna – Speciale beschermingszones – Aanleg van een weg – Beoordeling van de gevolgen van dit project voor de betrokken speciale beschermingszone – Vergunning – Dwingende redenen van groot openbaar belang)	17

2020/C 297/23	Zaak C-424/19: Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel București — Roemenië) — Cabinet de avocat UR / Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK [Prejudiciële verwijzing – Richtlijn 2006/112/EG – Belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Artikel 9, lid 1 – Begrip “belastingplichtige” – Persoon die het beroep van advocaat uitoefent – Definitieve rechterlijke uitspraak – Beginsel van gezag van gewijsde – Draagwijdte van dat beginsel wanneer die uitspraak in strijd is met het Unierecht]	18
2020/C 297/24	Zaak C-496/19: Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Commissione tributaria regionale della Campania — Italië) — Antonio Capaldo SpA / Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Salerno (“Prejudiciële verwijzing – Douane-unie – Communautair douanewetboek – Verordening (EEG) nr. 2913/92 – Controle van de goederen – Verzoek tot herziening van de douaneaangifte – Controle achteraf”) . . .	19
2020/C 297/25	Zaak C-686/19: Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Augstākā tiesa (Senāts) — Letland) — SIA “Soho Group” / Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (Prejudiciële verwijzing – Bescherming van consumenten – Kredietovereenkomsten voor consumenten – Richtlijn 2008/48/EG – Begrip “totale kosten van het krediet voor de consument” – Kosten voor de kredietverlening)	19
2020/C 297/26	Zaak C-436/19 P: Hogere voorziening ingesteld op 6 juni 2019 door Abaco Energy SA e.a. tegen de beschikking van het Gerecht (Negende kamer) van 25 maart 2019 in zaak T-186/18, Abaco Energy e.a. / Commissie	20
2020/C 297/27	Zaak C-176/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Alba Iulia (Roemenië) op 7 april 2020 — SC Avio Lucos SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central	20
2020/C 297/28	Zaak C-179/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel București (Roemenië) op 7 april 2020 — Fondul Proprietatea SA / Guvernul României, SC Complexul Energetic Hunedoara SA, in liquidatie, Compania Națională de Transport a Energiei Electrice Transelectrica SA, SC Complexul Energetic Oltenia SA	21
2020/C 297/29	Zaak C-182/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Suceava (Roemenië) op 23 april 2020 — BE, DT / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, Accer Ipurl Suceva — curator van BE, EP . . .	22
2020/C 297/30	Zaak C-217/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de rechtbank Overijssel (Nederland) op 25 mei 2020 — XXXX tegen Staatssecretaris van Financiën	22
2020/C 297/31	Zaak C-218/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Mureș (Roemenië) op 27 mei 2020 — Sindicatul Lucrătorilor din Transporturi, TD / SC Samidani Trans SRL	23
2020/C 297/32	Zaak C-225/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Constanța (Roemenië) op 29 mei 2020 — Euro Delta Danube Srl / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea	23
2020/C 297/33	Zaak C-233/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 4 juni 2020 — WD / job-medium GmbH in liquidatie	24
2020/C 297/34	Zaak C-237/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 5 juni 2020 — Federatie Nederlandse Vakbeweging tegen Heiploeg Seafood International BV, Heitrans International BV	25
2020/C 297/35	Zaak C-241/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal de première instance du Luxembourg (België) op 5 juni 2020 — BJ / Belgische Staat	26
2020/C 297/36	Zaak C-245/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de rechtbank Midden-Nederland (Nederland) op 29 mei 2020 — X, Z tegen Autoriteit Persoonsgegevens	27

2020/C 297/37	Zaak C-246/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent (België) op 3 juni 2020 — Openbaar Ministerie tegen EA	28
2020/C 297/38	Zaak C-251/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de cassation (Frankrijk) op 10 juni 2020 — Gtflix Tv / DR	28
2020/C 297/39	Zaak C-253/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het hof van beroep te Brussel (België) op 9 juni 2020 — Impexco N.V. tegen Novartis AG	29
2020/C 297/40	Zaak C-254/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het hof van beroep te Brussel (België) op 9 juni 2020 — PI Pharma NV tegen Novartis AG, Novartis Pharma NV	29
2020/C 297/41	Zaak C-269/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 18 juni 2020 — Finanzamt T / S	30
2020/C 297/42	Zaak C-274/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Giudice di pace di Massa (Italië) op 19 juni 2020 — GN, WX/Prefettura di Massa Carrara — Ufficio Territoriale del Governo di Massa Carrara	31
2020/C 297/43	Zaak C-283/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Franstalige arbeidsrechtbank Brussel (België) op 25 juni 2020 — CO, ME, GC, en 42 anderen / MJ, Europese Commissie, Europese Dienst voor extern optreden (EDEO), Raad van de Europese Unie, EULEX KOSOVO	32
2020/C 297/44	Zaak C-288/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de tribunal judiciaire — Bobigny (Frankrijk) op 30 juni 2020 — BNP Paribas Personal Finance SA / ZD	32
2020/C 297/45	Zaak C-289/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour d'appel de Paris (Frankrijk) op 30 juni 2020 — IB / FA	34
2020/C 297/46	Zaak C-290/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Satversmes tiesa (Letland) op 30 juni 2020 — AS Latvijas Gāze / Latvijas Republikas Saeima, Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija	34
2020/C 297/47	Zaak C-299/20: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend de Conseil d'État (Frankrijk) op 6 juli 2020 — Icade Promotion Logement SAS / Ministère de l'Action et des Comptes publics	35
2020/C 297/48	Zaak C-328/20: Beroep ingesteld op 22 juli 2020 — Europese Commissie / Republiek Oostenrijk . .	36
2020/C 297/49	Zaak C-331/20 P: Hogere voorziening ingesteld op 22 juli 2020 door Volotea, SA tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer — uitgebreid) van 13 mei 2020 in zaak T-607/17, Volotea / Commissie .	37
2020/C 297/50	Zaak C-343/20 P: Hogere voorziening ingesteld op 23 juli 2020 door easyJet Airline Co. Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer — uitgebreid) van 13 mei 2020 in zaak T-8/18, easyJet Airline / Commissie	38
Gerecht		
2020/C 297/51	Zaak T-371/20: Beroep ingesteld op 15 juni 2020 — Pollinis France / Commissie	39
2020/C 297/52	Zaak T-381/20: Beroep ingesteld op 20 juni 2020 — Datax / REA	39
2020/C 297/53	Zaak T-392/20: Beroep ingesteld op 19 juni 2020 — Flašker / Commissie	40
2020/C 297/54	Zaak T-404/20: Beroep ingesteld op 27 juni 2020 — Global Translation Solutions / Commissie . . .	41
2020/C 297/55	Zaak T-415/20: Beroep ingesteld op 3 juli 2020 — KT / EIB	42
2020/C 297/56	Zaak T-425/20: Beroep ingesteld op 3 juli 2020 — KU / EDEO	43
2020/C 297/57	Zaak T-435/20: Beroep ingesteld op 7 juli 2020 — JR / Commissie	44
2020/C 297/58	Zaak T-440/20: Beroep ingesteld op 10 juli 2020 — Jindal Saw en Jindal Saw Italia / Commissie . .	44

2020/C 297/59	Zaak T-441/20: Beroep ingesteld op 10 juli 2020 — Jindal Saw en Jindal Saw Italia / Commissie . . .	45
2020/C 297/60	Zaak T-442/20: Beroep ingesteld op 13 juli 2020 — Grangé en Van Strydonck / EUIPO — Nema (âme)	46
2020/C 297/61	Zaak T-443/20: Beroep ingesteld op 13 juli 2020 — Sanford/EUIPO — Avery Zweckform (Etiketten)	46
2020/C 297/62	Zaak T-457/20: Beroep ingesteld op 13 juli 2020 — VeriGraft / EASME	47
2020/C 297/63	Zaak T-464/20: Beroep ingesteld op 21 juli 2020 — Eggy Food/EUIPO (YOUR DAILY PROTEIN) . .	48
2020/C 297/64	Zaak T-474/20: Beroep ingesteld op 24 juli 2020 — LD / Commissie	48

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN
INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2020/C 297/01)

Laatste publicatie

PB C 287 van 31.8.2020

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 279 van 24.8.2020

PB C 271 van 17.8.2020

PB C 262 van 10.8.2020

PB C 255 van 3.8.2020

PB C 247 van 27.7.2020

PB C 240 van 20.7.2020

Deze teksten zijn beschikbaar in
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 16 juli 2020 — Inclusion Alliance for Europe GEIE / Europese Commissie

(Zaak C-378/16 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening – Arbitragebeding – In het kader van het zevende kaderprogramma voor activiteiten op het gebied van onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie (2007-2013) en van het kaderprogramma voor concurrentievermogen en innovatie (2007-2013) gesloten subsidieovereenkomsten – Projecten MARE, Senior en ECRN – Besluit van de Commissie om over te gaan tot terugvordering van onverschuldigd betaalde bedragen – Bevoegdheid van de Unierechter]

(2020/C 297/02)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Rekwirante: Inclusion Alliance for Europe GEIE (vertegenwoordigers: A. D'Amico en S. Famiani, avvocati)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: aanvankelijk F. Moro, S. Delaude en L. Di Paolo, vervolgens F. Moro en S. Delaude, gemachtigden, bijgestaan door D. Gullo, avvocato)

Dictum

- 1) De beschikking van het Gerecht van de Europese Unie van 21 april 2016, Inclusion Alliance for Europe/Commissie (T-539/13, niet gepubliceerd, EU:T:2016:235), wordt vernietigd.
- 2) Zaak T-539/13 wordt naar het Gerecht van de Europese Unie terugverwezen.
- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB C 326 van 5.9.2016.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Bundesverwaltungsgericht — Duitsland) — Milkiyas Addis / Bundesrepublik Deutschland

(Zaak C-517/17) ⁽¹⁾

(“Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Asielbeleid – Gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming – Richtlijn 2013/32/EU – Artikelen 14 en 34 – Verplichting om een persoon die om internationale bescherming verzoekt in de gelegenheid te stellen persoonlijk gehoord te worden voordat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard – Niet-nakoming van de verplichting tijdens de procedure in eerste aanleg – Gevolgen”)

(2020/C 297/03)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesverwaltungsgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Milkiyas Addis

Verwerende partij: Bundesrepublik Deutschland

Dictum

De artikelen 14 en 34 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming moeten aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale regeling op grond waarvan de niet-nakoming van de verplichting om de persoon die om internationale bescherming verzoekt in de gelegenheid te stellen om persoonlijk gehoord te worden alvorens een beslissing tot niet-ontvankelijkheid op grond van artikel 33, lid 2, onder a), van deze richtlijn wordt vastgesteld, niet leidt tot de nietigverklaring van die beslissing en de terugverwijzing van de zaak naar de beslissingsautoriteit, tenzij deze regeling de verzoeker in staat stelt om, in het kader van de beroepsprocedure tegen een dergelijke beslissing, persoonlijk al zijn argumenten tegen die beslissing uiteen te zetten tijdens een gehoor dat de in artikel 15 van de richtlijn genoemde toepasselijke voorwaarden en fundamentele waarborgen eerbiedigt, en ondanks deze argumenten geen andere beslissing kan worden genomen.

(¹) PB C 392 van 20.11.2017.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 16 juli 2020 — ADR Center SpA/Europese Commissie

(Zaak C-584/17 P) (¹)

(Hogere voorziening – Arbitragebeding – In het kader van het specifieke programma “Civiel recht” voor de periode 2007-2013 gesloten subsidieovereenkomsten – Auditverslagen waarin het subsidiabele karakter van bepaalde kosten ter discussie wordt gesteld – Besluit van de Europese Commissie om onverschuldigd betaalde bedragen in te vorderen – Artikel 299 VWEU – Bevoegdheid van de Commissie om in het kader van contractuele betrekkingen een besluit vast te stellen dat een executoriale titel vormt – Bevoegdheid van de Unierechter – Effectieve rechterlijke bescherming)

(2020/C 297/04)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: ADR Center SpA (vertegenwoordigers: A. Guillerme en T. Bontinck, advocaten)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: J. Estrada de Solà en A. Katsimerou, gemachtigden)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) ADR Center SpA draagt twee derde van haar eigen kosten en twee derde van de kosten van de Europese Commissie.
- 3) De Europese Commissie draagt een derde van haar eigen kosten en een derde van de kosten van ADR Center SpA.

(¹) PB C 5 van 8.1.2018.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de High Court (Ierland) — Ierland) — Data Protection Commissioner / Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

(Zaak C-311/18) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens – Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Artikelen 7, 8 en 47 – Verordening (EU) 2016/679 – Artikel 2, lid 2 – Werkingssfeer – Doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen voor commerciële doeleinden – Artikel 45 – Adequaateitsbesluit van de Commissie – Artikel 46 – Doorgifte met passende waarborgen – Artikel 58 – Bevoegdheden van de toezichthoudende autoriteiten – Verwerking van de doorgegeven gegevens door de overheidsinstanties van een derde land voor doeleinden van nationale veiligheid – Beoordeling van de gepastheid van het door een derde land gewaarborgde beschermingsniveau – Besluit 2010/87/EU – Modelbepalingen inzake bescherming voor de doorgifte van persoonsgegevens naar derde landen – Passende waarborgen geboden door de verwerkingsverantwoordelijke – Geldigheid – Uitvoeringsbesluit (EU) 2016/1250 – Gepastheid van de bescherming geboden door het Europese Unie-Verenigde Staten-privacyschild – Geldigheid – Klacht van een natuurlijk persoon wiens persoonsgegevens zijn doorgegeven vanuit de Europese Unie naar de Verenigde Staten)

(2020/C 297/05)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

High Court (Ierland)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Data Protection Commissioner

Verwerende partijen: Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

in tegenwoordigheid van: The United States of America, Electronic Privacy Information Centre, BSA Business Software Alliance Inc., Digitaleurope

Dictum

- 1) Artikel 2, leden 1 en 2, van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) moet aldus worden uitgelegd dat de doorgifte van persoonsgegevens voor commerciële doeleinden door een in een lidstaat gevestigde marktdeelnemer aan een andere, in een derde land gevestigde marktdeelnemer binnen de werkingssfeer van deze verordening valt, ook al kunnen deze gegevens tijdens of na die doorgifte door de autoriteiten van het betrokken derde land worden verwerkt ten behoeve van de openbare veiligheid, defensie en de veiligheid van de staat.
- 2) Artikel 46, lid 1, en artikel 46, lid 2, onder c), van verordening 2016/679 moeten aldus worden uitgelegd dat de door deze bepaling vereiste passende waarborgen, afdwingbare rechten en doeltreffende rechtsmiddelen moeten verzekeren dat de rechten van personen wier persoonsgegevens op basis van standaardbepalingen inzake gegevensbescherming naar een derde land worden doorgegeven, in grote lijnen overeenkomen met het beschermingsniveau dat binnen de Europese Unie wordt gewaarborgd door die verordening, gelezen in het licht van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Daartoe moet bij de beoordeling van het bij een dergelijke doorgifte gewaarborgde beschermingsniveau rekening worden gehouden met zowel de contractuele bepalingen die zijn overeengekomen tussen de in de Europese Unie gevestigde verwerkingsverantwoordelijke of zijn in de Europese Unie gevestigde verwerker en de in het betrokken derde land gevestigde ontvanger van de doorgifte, als, wat een eventuele toegang van de overheidsinstanties van dat derde land tot de doorgegeven persoonsgegevens betreft, de relevante aspecten van het rechtstelsel van dat derde land, met name die welke worden vermeld in artikel 45, lid 2, van die verordening.
- 3) Artikel 58, lid 2, onder f) en j), van verordening 2016/679 moet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde toezichthoudende autoriteit, tenzij de Europese Commissie op geldige wijze een adequaateitsbesluit heeft vastgesteld, ertoe verplicht is om de doorgifte van gegevens naar een derde land op basis van door de Commissie vastgestelde standaardbepalingen inzake gegevensbescherming op te schorten of te verbieden, wanneer deze toezichthoudende autoriteit, gelet op alle omstandigheden van die doorgifte, van oordeel is dat die bepalingen in dat derde land niet worden of niet kunnen worden nageleefd en dat de bescherming van de doorgegeven gegevens, zoals vereist door het Unierecht, inzonderheid door de artikelen 45 en 46 van deze verordening en door het Handvest van de grondrechten, niet kan worden gewaarborgd met andere middelen, indien de in de Unie gevestigde verwerkingsverantwoordelijke of zijn in de Unie gevestigde verwerker niet zelf de doorgifte heeft opgeschort of beëindigd.

- 4) Bij de toetsing van besluit 2010/87/EU van de Commissie van 5 februari 2010 betreffende modelcontractbepalingen voor de doorgifte van persoonsgegevens aan in derde landen gevestigde verwerkers krachtens richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad, zoals gewijzigd bij uitvoeringsbesluit (EU) 2016/2297 van de Commissie van 16 december 2016, aan de artikelen 7, 8 en 47 van het Handvest van de grondrechten is niet gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid van dat besluit kunnen aantasten.
- 5) Uitvoeringsbesluit (EU) 2016/1250 van de Commissie van 12 juli 2016 overeenkomstig richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de gepastheid van de door het EU-VS-privacyschild geboden bescherming is ongeldig.

(¹) PB C 249 van 16.7.2018.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 — Europese Commissie / Roemenië

(Zaak C-549/18) (¹)

(“Niet-nakoming – Artikel 258 VWEU – Voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering – Richtlijn (EU) 2015/849 – Geen omzetting en/of geen mededeling van omzettingsmaatregelen – Artikel 260, lid 3, VWEU – Verzoek om veroordeling tot betaling van een forfaitaire som”)

(2020/C 297/06)

Procestaal: Roemeens

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Scharf, L. Flynn, G. von Rintelen, L. Nicolae en L. Radu Bouyon, gemachtigden)

Verwerende partij: Roemenië (vertegenwoordigers: aanvankelijk C.-R. Cantâr, E. Gane, L. Lițu en R. I. Hațeganu, vervolgens de drie laatsten, gemachtigden)

Interveniëntes aan de zijde van verwerende partij: Koninkrijk België (vertegenwoordigers: C. Pochet, P. Cottin en J.-C. Halleux, gemachtigden), Republiek Estland (vertegenwoordiger: N. Grünberg, gemachtigde), Franse Republiek (vertegenwoordigers: A.-L. Desjonquères, B. Fodda en J.-L. Carré, gemachtigden), Republiek Polen (vertegenwoordiger: B. Majczyna, gemachtigde)

Dictum

- 1) Door niet binnen de in het met redenen omklede advies van 8 december 2017 gestelde termijn de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen te hebben vastgesteld om te voldoen aan richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad en richtlijn 2006/70/EG van de Commissie, en door die bepalingen bijgevolg evenmin aan de Europese Commissie te hebben medegedeeld, is Roemenië de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 67 van richtlijn 2015/849 niet nagekomen.
- 2) Roemenië wordt veroordeeld tot betaling aan de Europese Commissie van een forfaitaire som van 3 000 000 EUR.
- 3) Roemenië wordt verwezen in de kosten.
- 4) Het Koninkrijk België, de Republiek Estland, de Franse Republiek en de Republiek Polen dragen hun eigen kosten.

(¹) PB C 381 van 22.10.2018.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 — Europese Commissie / Ierland**(Zaak C-550/18) ⁽¹⁾****(“Niet-nakoming – Artikel 258 VWEU – Voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering – Richtlijn (EU) 2015/849 – Geen omzetting en/of geen mededeling van omzettingsmaatregelen – Artikel 260, lid 3, VWEU – Verzoek om veroordeling tot betaling van een forfaitaire som”)**

(2020/C 297/07)

Procestaal: Engels

Partijen*Verzoekende partij:* Europese Commissie (vertegenwoordigers: T. Scharf, L. Flynn en G. von Rintelen, gemachtigden)*Verwerende partij:* Ierland (vertegenwoordigers: G. Hodge, M. Browne en A. Joyce, gemachtigden, bijgestaan door G. Gilmore, BL, en P. McGarry, SC)*Interveniëntes aan de zijde van verwerende partij:* Republiek Estland (vertegenwoordiger: N. Grünberg, gemachtigde), Franse Republiek (vertegenwoordigers: A.-L. Desjonquères, B. Fodda en J.-L. Carré, gemachtigden)**Dictum**

- 1) Door niet binnen de in het met redenen omklede advies van 8 maart 2018 gestelde termijn alle nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen te hebben vastgesteld om te voldoen aan richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad en richtlijn 2006/70/EG van de Commissie, en door die bepalingen bijgevolg evenmin aan de Europese Commissie te hebben medegedeeld, is Ierland de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 67 van richtlijn 2015/849 niet nagekomen.
- 2) Ierland wordt veroordeeld tot betaling aan de Europese Commissie van een forfaitaire som van 2 000 000 EUR.
- 3) Ierland wordt verwezen in de kosten.
- 4) De Republiek Estland en de Franse Republiek dragen hun eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 436 van 03.12.2018.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 16 juli 2020 — Nexans France SAS, Nexans SA / Europese Commissie**(Zaak C-606/18 P) ⁽¹⁾****[Hogere voorziening – Mededinging – Mededingingsregelingen – Europese markt voor ondergrondse en onderzeese stroomkabels – Marktverdeling in verband met projecten – Verordening (EG) nr. 1/2003 – Artikel 20 – Inspectiebevoegdheden van de Europese Commissie in mededingingsprocedures – Bevoegdheid om zonder voorafgaand onderzoek gegevens te kopiëren en deze vervolgens te onderzoeken in de kantoren van de Commissie – Geldboeten – Volledige rechtsmacht]**

(2020/C 297/08)

Procestaal: Engels

Partijen*Rekwirantes:* Nexans France SAS, Nexans SA (vertegenwoordigers: G. Forwood, avocate, M. Powell en A. Rogers, Solicitors)*Andere partij in de procedure:* Europese Commissie (vertegenwoordigers: C. Giolito, P. Rossi, C. Sjödin en F. Castilla Contreras, gemachtigden)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Nexans France SAS en Nexans SA worden verwezen in de kosten.

(¹) PB C 427 van 26.11.2018.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Centrale Raad van Beroep — Nederland) — AFMB Ltd e.a./Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank

(Zaak C-610/18) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Migrerende werknemers – Sociale zekerheid – Toepasselijke wetgeving – Verordening (EEG) nr. 1408/71 – Artikel 14, punt 2, onder a) – Begrip “degene die behoort tot het rijdend personeel van een onderneming” – Verordening (EG) nr. 883/2004 – Artikel 13, lid 1, onder b) – Begrip “werkgever” – Vrachtwagenchauffeurs die in twee of meer lidstaten of staten van de Europese Vrijhandelsassociatie (EVA) werkzaamheden in loondienst plegen te verrichten – Vrachtwagenchauffeurs die een arbeidsovereenkomst hebben gesloten met een onderneming maar onder het feitelijke gezag staan van een andere onderneming die is gevestigd in de lidstaat waar zij wonen – Vaststelling van de onderneming die de hoedanigheid van “werkgever” heeft]

(2020/C 297/09)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Centrale Raad van Beroep

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: AFMB Ltd e.a.

Verwerende partij: Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank

Dictum

Artikel 14, punt 2, onder a), van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, in de versie zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 631/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004, en artikel 13, lid 1, onder b), i), van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 465/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 moeten aldus worden uitgelegd dat de werkgever — in de zin van deze bepalingen — van een internationaal vrachtwagenchauffeur de onderneming is die het feitelijke gezag over hem uitoefent, die feitelijk de overeenkomstige loonkosten draagt en die feitelijk bevoegd is om hem te ontslaan, en niet de onderneming waarmee die vrachtwagenchauffeur een arbeidsovereenkomst heeft gesloten en die in deze overeenkomst formeel wordt aangewezen als zijn werkgever.

(¹) PB C 455 van 17.12.2018.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Giudice di pace di Bologna — Italië) — UX / Governo della Repubblica italiana

(Zaak C-658/18) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Ontvankelijkheid – Artikel 267 VWEU – Begrip “rechterlijke instantie” – Criteria – Sociaal beleid – Richtlijn 2003/88/EG – Werkingssfeer – Artikel 7 – Jaarlijkse vakantie met behoud van loon – Richtlijn 1999/70/EG – Raamovereenkomst EVV, Unice en CEEP inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd – Clausules 2 en 3 – Begrip “werknemer met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd” – Vrederechters en gewone rechters – Verschil in behandeling – Clausule 4 – Non-discriminatiebeginsel – Begrip “objectieve redenen”)

(2020/C 297/10)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Giudice di pace di Bologna

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: UX

Verwerende partij: Governo della Repubblica italiana

Dictum

- 1) Artikel 267 VWEU moet aldus worden uitgelegd dat de Giudice di pace (vrederechter, Italië) onder het begrip “rechterlijke instantie van een der lidstaten” in de zin van dit artikel valt.
- 2) Artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd en artikel 31, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten aldus worden uitgelegd dat een vrederechter die in het kader van zijn ambt reële en daadwerkelijke prestaties verricht die niet louter marginaal en evenmin bijkomstig van aard zijn en waarvoor hij vergoedingen met het karakter van een beloning ontvangt, onder het begrip “werknemer” in de zin van deze bepalingen kan vallen, waarbij het aan de verwijzende rechter staat om dit na te gaan.
- 3) Clausule 2, punt 1, van de op 18 maart 1999 gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, moet aldus worden uitgelegd dat het in deze bepaling opgenomen begrip “werknemer met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd” een voor een beperkte tijd benoemde vrederechter kan omvatten die in het kader van zijn ambt reële en daadwerkelijke prestaties verricht die niet louter marginaal en evenmin bijkomstig van aard zijn en waarvoor hij vergoedingen met het karakter van een beloning ontvangt, waarbij het aan de verwijzende rechter staat om dit na te gaan.
- 4) Clausule 4, punt 1, van de op 18 maart 1999 gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70, moet aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staat aan een nationale regeling die niet voorziet in het recht van een vrederechter op een jaarlijkse vakantie met behoud van loon van dertig dagen, zoals dat recht voor gewone rechters geldt, wanneer deze vrederechter valt onder het begrip “werknemer met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd” in de zin van clausule 2, punt 1, van deze raamovereenkomst en zich in een situatie bevindt die vergelijkbaar is met die van een gewone rechter, tenzij een dergelijk verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd door verschillen in de vereiste kwalificaties en de aard van de taken waarvoor deze rechters verantwoordelijk zijn, waarbij het aan de verwijzende rechter staat om dit na te gaan.

⁽¹⁾ PB C 25 van 21.1.2019.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Consiglio di Stato — Italië) — OC e.a., Adusbef, Federconsumatori, PB e.a., QA e.a. / Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Zaak C-686/18) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing – Ontvankelijkheid – Artikelen 63 en volgende VWEU – Vrij verkeer van kapitaal – Artikelen 107 en volgende VWEU – Staatssteun – Artikelen 16 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Vrijheid van ondernemerschap – Recht op eigendom – Verordening (EU) nr. 575/2013 – Prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen – Artikel 29 – Verordening (EU) nr. 1024/2013 – Artikel 6, lid 4 – Prudentieel toezicht op kredietinstellingen – Aan de Europese Centrale Bank (ECB) opgedragen specifieke taken – Gedelegeerde verordening (EU) nr. 241/2014 – Technische reguleringsnormen betreffende eigenvermogensvereisten voor instellingen – Nationale wettelijke regeling waarbij een vermogensdrempel wordt opgelegd aan coöperatieve banken die zijn opgericht in de vorm van een coöperatieve vennootschap en waarbij wordt toegestaan dat het recht op aflossing van aandelen van uittredende leden wordt beperkt]

(2020/C 297/11)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: OC e.a., Adusbef, Federconsumatori, PB e.a., QA e.a.

Verwerende partijen: Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

in tegenwoordigheid van: Banca Popolare di Sondrio ScpA, Veneto Banca ScpA, Banco Popolare — Società Cooperativa, Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons), Banco BPM SpA, Unione di Banche Italiane — Ubi Banca SpA, Banca Popolare di Milano, Amber Capital Italia SGR SpA, RZ e.a., Amber Capital UK LLP, Unione di Banche Italiane — Ubi Banca ScpA, Banca Popolare di Vicenza ScpA, Banca Popolare dell'Etruria e del Lazio SC

Dictum

- 1) Artikel 29 van verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012, artikel 10 van gedelegeerde verordening (EU) nr. 241/2014 van de Commissie van 7 januari 2014 tot aanvulling van verordening nr. 575/2013 met betrekking tot technische reguleringsnormen betreffende eigenvermogensvereisten voor instellingen en de artikelen 16 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een wettelijke regeling van een lidstaat waarbij de aldaar gevestigde coöperatieve banken wordt verboden de aflossing van eigenvermogensinstrumenten te weigeren, maar deze banken wordt toegestaan de aflossing van de inbreng van het uittredende lid voor een onbepaalde periode uit te stellen en het bedrag daarvan gedeeltelijk of volledig te beperken, mits de beperkingen inzake aflossing waartoe in het kader van de gebruikmaking van deze mogelijkheid is besloten, niet verder gaan dan hetgeen in het licht van de prudentiële situatie van die banken noodzakelijk is om te waarborgen dat de door hen uitgegeven kapitaalinstrumenten als tier 1-kernkapitaalinstrumenten in aanmerking kunnen worden genomen, rekening houdend met name met de in artikel 10, lid 3, van gedelegeerde verordening nr. 241/2014 bedoelde elementen. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan.
- 2) De artikelen 63 en volgende VWEU moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een wettelijke regeling van een lidstaat waarbij een vermogensdrempel wordt vastgesteld voor de uitoefening van bankactiviteiten door aldaar gevestigde coöperatieve banken die zijn opgericht in de vorm van een coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid op aandelen, waarboven deze banken tot vennootschappen op aandelen moeten worden omgevormd, hun vermogen tot onder deze drempel moeten verlagen of moeten worden vereffend, mits deze regeling geschikt is om de verwezenlijking van haar doelstellingen van algemeen belang te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is om deze doelstellingen te bereiken, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

⁽¹⁾ PB C 35 van 28.01.2019.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 16 juli 2020 — ACTC GmbH/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO), Taiga AB

(Zaak C-714/18 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening – Uniemerk – Verordening (EG) nr. 207/2009 – Aanvraag voor het Uniewoordmerk tigha – Oppositie ingesteld door de houder van het oudere Uniemerk TAIGA – Gedeeltelijke afwijzing van de inschrijvingsaanvraag – Artikel 8, lid 1, onder b) – Beoordeling van het verwarringsgevaar – Beoordeling van de begripsmatige overeenstemming van de conflicterende tekens – Artikel 42, lid 2 – Bewijs van het normale gebruik van het oudere merk – Bewijs van het gebruik “voor een deel van de waren of diensten” – Vaststelling van een zelfstandige subcategorie van waren]

(2020/C 297/12)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: ACTC GmbH (vertegenwoordigers: V. Hoene, D. Eickemeier en S. Gantenbrink, Rechtsanwältin)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: D. Gája, gemachtigde), Taiga AB (vertegenwoordigers: C. Eckhartt, A. von Mühlendahl, K. Thanbichler-Brandl en C. Fluhme, Rechtsanwältin)

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) ACTC GmbH wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 82 van 4.3.2019.

Arrest van het Hof (Negende kamer) van 16 juli 2020 — Europese Commissie / Hongarije

(Zaak C-771/18) ⁽¹⁾

[Niet-nakoming – Interne markt voor elektriciteit en aardgas – Elektriciteits- en aardgastransmissiesystemen – Voorwaarden voor toegang – Verordening (EG) nr. 714/2009 – Artikel 14, lid 1 – Verordening (EG) nr. 715/2009 – Artikel 13, lid 1 – Kosten – Vaststelling van de tarieven voor nettoegang – Richtlijn 2009/72/EG – Artikel 37, lid 17 – Richtlijn 2009/73/EG – Artikel 41, lid 17 – Nationale rechtsmiddelen – Beginsel van effectieve rechterlijke bescherming]

(2020/C 297/13)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: O. Beynet en K. Talabér-Ritz, gemachtigden)

Verwerende partij: Hongarije (vertegenwoordigers: aanvankelijk M. Z. Fehér en Z. Wagner, vervolgens M. Z. Fehér, gemachtigde)

Dictum

- 1) Hongarije is, door geen doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen tegen de regelingen van de nationale regulerende instantie waarbij de tarieven voor nettoegang worden vastgesteld, zijn verplichtingen krachtens artikel 37, lid 17, van richtlijn 2009/72 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG en artikel 41, lid 17, van richtlijn 2009/73 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG, niet nagekomen.

- 2) Het beroep wordt verworpen voor het overige.
- 3) De Europese Commissie en Hongarije dragen ieder hun eigen kosten.

(¹) PB C 139 van 15.04.2019.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het hof van Beroep Antwerpen — België) — Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, en door de Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, thans Algemene Directie Economische Inspectie, Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, thans Algemene Directie Economische Inspectie / Movic BV, Events Belgium BV, Leisure Tickets & Activities International BV

(Zaak C-73/19) (¹)

(“Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Artikel 1, lid 1 – Werkingssfeer – Begrip “burgerlijke en handelszaken” – Ter bescherming van consumentenbelangen door een overheidsinstantie ingestelde vordering tot staking van oneerlijke handelspraktijken”)

(2020/C 297/14)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hof van beroep Antwerpen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Werk, Economie en Consumenten, belast met Buitenlandse Handel, en door de Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, thans Algemene Directie Economische Inspectie, Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, thans Algemene Directie Economische Inspectie

Verwerende partijen: Movic BV, Events Belgium BV, Leisure Tickets & Activities International BV

Dictum

Artikel 1, lid 1, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, moet aldus worden uitgelegd dat het begrip “burgerlijke en handelszaken” van deze bepaling ook ziet op een geding tussen overheidsinstanties van een lidstaat en in een andere lidstaat gevestigde handelaren in het kader waarvan die instanties primair vorderen om het bestaan vast te stellen van vermeend inbreukmakende, oneerlijke handelspraktijken en de staking ervan te bevelen, en accessoir vorderen om publicatiemaatregelen te bevelen en een dwangsom op te leggen.

(¹) PB C 139 van 15.4.2019.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litouwen) –procedure ingeleid door

E. E.

(Zaak C-80/19) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EU) nr. 650/2012 – Werkingssfeer – Begrip “erfopvolging met grensoverschrijdende gevolgen” – Begrip “gewone verblijfplaats van de erflater” – Artikel 3, lid 2 – Begrip “gerecht” – Onderwerping van notarissen aan de regels inzake rechterlijke bevoegdheid – Artikel 3, lid 1, onder g) en i) – Begrippen “beslissing” en “authentieke akte” – Artikelen 5, 7 en 22 – Forumkeuzeovereenkomst en keuze van het op erfopvolging toepasselijke recht – Artikel 83, leden 2 en 4 – Overgangsbepalingen]

(2020/C 297/15)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Partij in het hoofdgeding

E. E.

in tegenwoordigheid van: Kauno miesto 4-ojo notaro biuro notarė Virginija Jarienė, K.-D. E.

Dictum

- 1) Verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring, moet aldus worden uitgelegd dat het begrip “erfopvolging met grensoverschrijdende gevolgen” een situatie omvat waarin de erflater een onderdaan van een lidstaat was, die op de datum van overlijden in een andere lidstaat woonde maar zijn banden met eerstbedoelde lidstaat, waar de goederen waaruit de nalatenschap bestaat zich bevinden, niet had verbroken, en zijn erfopvolgers in die twee lidstaten wonen. De aangezochte autoriteit moet één van deze lidstaten aanwijzen als de lidstaat van de laatste gewone verblijfplaats van de erflater in de zin van die verordening.
- 2) Artikel 3, lid 2, van verordening nr. 650/2012 moet aldus worden uitgelegd dat, onder voorbehoud van verificatie door de verwijzende rechter, Litouwse notarissen bij de afgifte van een nationale erfrechtverklaring geen gerechtelijke taken uitoefenen. Het staat echter aan de verwijzende rechter om vast te stellen of deze notarissen handelen krachtens volmacht van, of onder toezicht van, een gerechtelijke autoriteit, en daarom kunnen worden aangemerkt als “gerechten” in de zin van die bepaling.
- 3) Artikel 3, lid 1, onder g), van verordening nr. 650/2012 moet aldus worden uitgelegd dat, ingeval de verwijzende rechter zou oordelen dat Litouwse notarissen kunnen worden aangemerkt als “gerechten” in de zin van die verordening, de erfrechtverklaring die zij afgeven kan worden beschouwd als een “beslissing” in de zin van die bepaling, zodat deze notarissen voor die afgifte de bevoegdheidsregels van hoofdstuk II van voornoemde verordening kunnen toepassen.
- 4) De artikelen 4 en 59 van verordening nr. 650/2012 moeten aldus worden uitgelegd dat een notaris van een lidstaat die niet wordt aangemerkt als een “gerecht” in de zin van die verordening, erfrechtverklaringen kan afgeven zonder de algemene bevoegdheidsregels van deze verordening toe te passen. Indien de verwijzende rechter van oordeel is dat deze verklaringen voldoen aan de voorwaarden van artikel 3, lid 1, onder i), van voornoemde verordening en dus kunnen worden beschouwd als “authentieke akten” in de zin van die bepaling, hebben zij in de andere lidstaten de gevolgen die artikel 59, lid 1, en artikel 60, lid 1, van verordening nr. 650/2012 toekennen aan authentieke akten.
- 5) De artikelen 4, 5, 7, en 22 alsmede artikel 83, leden 2 en 4, van verordening nr. 650/2012 moeten aldus worden uitgelegd dat op basis van de wil van de erflater en de overeenkomst tussen zijn erfopvolgers een ander op het gebied van erfopvolging bevoegd gerecht kan worden aangewezen, en het erfrecht van een andere lidstaat kan worden toegepast, dan die welke zouden voortvloeien uit de toepassing van de criteria van deze verordening.

⁽¹⁾ PB C 148 van 29.04.2019

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Finanzgericht Düsseldorf — Duitsland) — Pfeifer & Langen/Hauptzollamt Köln

(Zaak C-97/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Douanewetboek – Douaneaangiften – Artikel 78 van dat wetboek – Herziening van de douaneaangifte – Naam van de aangever – Wijziging van de gegevens over de persoon van de aangever met het oog op vermelding van een relatie van indirecte vertegenwoordiging – Indirecte vertegenwoordiging van de persoon die een invoercertificaat heeft verkregen)

(2020/C 297/16)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Finanzgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

Verwerende partij: Hauptzollamt Köln

Dictum

Artikel 78, lid 3, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek moet aldus worden uitgelegd dat de douaneautoriteiten een verzoek om herziening van een douaneaangifte kunnen inwilligen dat erop ziet een relatie van indirecte vertegenwoordiging te doen uitkomen tussen een volmachtouder die bij vergissing heeft vermeld dat hij uitsluitend in eigen naam en voor eigen rekening handelde, hoewel hij beschikte over een volmacht van de houder van het invoercertificaat, en de volmachtgever voor wiens rekening de aangifte is gedaan.

⁽¹⁾ PB C 182 van 27.5.2019.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Corte suprema di cassazione — Italië) — Presidenza del Consiglio dei Ministri/BV

(Zaak C-129/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Richtlijn 2004/80/EG – Artikel 12, lid 2 – Nationale schadeloosstellingsregelingen voor slachtoffers van opzettelijke geweldsmisdrijven die een billijke en passende schadeloosstelling garanderen – Werkingssfeer – Slachtoffer dat verblijft op het grondgebied van de lidstaat waar het opzettelijke geweldsmisdrijf is gepleegd – Verplichting om dit slachtoffer onder de nationale schadeloosstellingsregeling te laten vallen – Begrip “billijke en passende schadeloosstelling” – Aansprakelijkheid van de lidstaten voor inbreuken op het Unierecht)

(2020/C 297/17)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Corte suprema di cassazione

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Verwerende partij: BV

in tegenwoordigheid van: Procura della Repubblica di Torino

Dictum

- 1) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat de regeling voor niet-contractuele aansprakelijkheid van een lidstaat voor schade die wordt geleden als gevolg van schending van dat recht, nu deze lidstaat artikel 12, lid 2, van richtlijn 2004/80/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de schadeloosstelling van slachtoffers van misdrijven niet tijdig heeft omgezet, geldt ten aanzien van in die lidstaat wonende slachtoffers op het grondgebied waarvan het opzettelijke geweldsmisdrijf is gepleegd.
- 2) Artikel 12, lid 2, van richtlijn 2004/80 moet aldus worden uitgelegd dat een forfaitaire schadeloosstelling die op grond van een nationale schadeloosstellingsregeling voor slachtoffers van opzettelijke geweldsmisdrijven wordt toegekend aan slachtoffers van een seksuele gewelddaad, niet als “billijk en passend” in de zin van deze bepaling kan worden aangemerkt indien bij de vaststelling ervan geen rekening wordt gehouden met de ernstige gevolgen die het misdrijf voor de slachtoffers heeft en zij dus niet in voldoende mate bijdraagt tot de vergoeding van de materiële en immateriële schade.

(¹) PB C 182 van 27.5.2019.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 16 juli 2020 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State — België) — B. M. M. (C-133/19 en C-136/19), B. S. (C-133/19), B. M. (C-136/19), B. M. O. (C-137/19) / Belgische Staat

(Gevoegde zaken C-133/19, C-136/19 en C-137/19) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Immigratiebeleid – Recht op gezinshereniging – Richtlijn 2003/86/EG – Artikel 4, lid 1 – Begrip “minderjarig kind” – Artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Belangen van het kind – Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten – Recht op een doeltreffende voorziening in rechte – Kinderen van de gezinshereniger die meerderjarig zijn geworden tijdens de beslissingsprocedure of de gerechtelijke procedure tegen de beslissing tot afwijzing van het verzoek om gezinshereniging)

(2020/C 297/18)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: B. M. M. (C-133/19 en C-136/19), B. S. (C-133/19), B. M. (C-136/19), B. M. O. (C-137/19)

Verwerende partij: Belgische Staat

Dictum

- 1) Artikel 4, lid 1, eerste alinea, onder c), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat de datum die als uitgangspunt moet worden genomen om te bepalen of een ongehuwde derdelander of staatloze een minderjarig kind in de zin van deze bepaling is, de datum is waarop het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging voor minderjarige kinderen wordt ingediend en niet die waarop door de bevoegde instanties van deze lidstaat op dit verzoek wordt beslist, in voorkomend geval na een beroep tegen een besluit tot afwijzing van een dergelijk verzoek.
- 2) Artikel 18 van richtlijn 2003/86, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat het beroep tegen de afwijzing van een verzoek van een minderjarig kind om gezinshereniging niet-ontvankelijk wordt verklaard op de enkele grond dat het kind tijdens de gerechtelijke procedure meerderjarig is geworden.

(¹) PB C 164 van 13.5.2019.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 16 juli 2020 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca, Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta — Spanje) — CY/ Caixabank SA (C-224/19), LG, PK/ Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19),

(Gevoegde zaken C-224/19 en C-259/19) ⁽¹⁾

(“Prejudiciële verwijzing – Bescherming van de consument – Richtlijn 93/13/EEG – Artikelen 6 en 7 – Consumentenovereenkomsten – Hypothecaire leningen – Oneerlijke bedingen – Beding dat alle hypothecaire vestigings- en doorhalingskosten bij de kredietnemer legt – Gevolgen van de nietigverklaring van die bedingen – Bevoegdheden van de nationale rechter met betrekking tot een als “oneerlijk” gekwalificeerd beding – Kostenverdeling – Toepassing van nationale bepalingen van aanvullend recht – Artikel 3, lid 1 – Beoordeling van het oneerlijke karakter van contractuele bedingen – Artikel 4, lid 2 – Uitsluiting van bedingen over het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst of de gelijkwaardigheid van de prijs of vergoeding – Voorwaarde – Artikel 5 – Verplichting om contractuele bedingen duidelijk en begrijpelijk te formuleren – Kosten – Verjaring – Doeltreffendheidsbeginsel”)

(2020/C 297/19)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechters

Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca, Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: CY (C-224/19), LG, PK (C-259/19)

Verwerende partijen: Caixabank SA (C-224/19), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19),

Dictum

- 1) Artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat de nationale rechter die wordt geconfronteerd met een nietig, oneerlijk contractueel beding volgens hetwelk de consument alle vestigings- en doorhalingskosten van de hypotheek moet dragen, weigert te gelasten dat de consument de uit hoofde van dit beding betaalde sommen krijgt terugbetaald, tenzij de nationaalrechtelijke bepalingen die bij gebreke van dit beding toepassing zouden vinden, die kosten geheel of gedeeltelijk ten laste van de consument leggen.
- 2) Artikel 3, artikel 4, lid 2, en artikel 5 van richtlijn 93/13 moeten aldus worden uitgelegd dat contractuele bedingen die onder het begrip “eigenlijk voorwerp van de overeenkomst” vallen, die bedingen zijn welke de kern van de prestaties van de overeenkomst bepalen en als dusdanig de overeenkomst kenmerken. Bedingen die een aanvulling zijn op de bedingen die de kern van de contractuele verhouding bepalen, kunnen daarentegen niet onder dat begrip vallen. Het is niet omdat openingskosten deel uitmaken van de totale kostprijs van een hypothecaire lening, dat ze een kernprestatie daarvan vormen. Een rechterlijke instantie van een lidstaat dient hoe dan ook na te gaan of een contractueel beding over het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst duidelijk en begrijpelijk is, ongeacht of artikel 4, lid 2, van deze richtlijn in de rechtsorde van die lidstaat is omgezet.
- 3) Artikel 3, lid 1, van richtlijn 93/13 moet aldus worden uitgelegd dat een beding in een tussen een consument en een financiële instelling gesloten leningsovereenkomst volgens hetwelk de consument openingskosten moet betalen, het evenwicht tussen de uit de overeenkomst voortvloeiende rechten en verplichtingen van de partijen in strijd met het vereiste van goede trouw aanzienlijk kan verstoren ten nadele van de consument wanneer de financiële instelling niet aantoonbaar dat die kosten overeenkomen met daadwerkelijk verrichte diensten en door haar gedane uitgaven, waarbij het aan de verwijzende rechter staat om dit te verifiëren.
- 4) Artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzetten dat de vordering tot terugbetaling van de bedragen die uit hoofde van een nietig verklaard oneerlijk contractueel beding zijn betaald, wordt onderworpen aan een verjaringstermijn, voor zover het aanvangspunt en de duur van deze termijn het in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken voor de consument om zijn recht op terugbetaling in rechte uit te oefenen.

- 5) Artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 en het doeltreffendheidsbeginsel moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een regeling waarbij een deel van de proceskosten voor rekening van de consument kan komen, en dit naargelang van de hoogte van de onterecht betaalde bedragen die hem wegens de nietigverklaring van een oneerlijk contractueel beding moeten worden terugbetaald, aangezien die regeling een aanzienlijk obstakel vormt dat consumenten kan ontmoedigen het hun door richtlijn 93/13 verleende recht op een effectieve rechterlijke toetsing van het potentieel oneerlijke karakter van contractuele bedingen uit te oefenen.

(¹) PB C 246 van 22.7.2019

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Tribunalul București — Roemenië) — JE/KF

(Zaak C-249/19) (¹)

(“Prejudiciële verwijzing – Verordening (EU) nr. 1259/2010 – Nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed – Uniforme regels – Artikel 10 – Toepassing van het recht van de staat waar de zaak aanhangig is”)

(2020/C 297/20)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunalul București

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: JE

Verwerende partij: KF

Dictum

Artikel 10 van verordening (EU) nr. 1259/2010 van de Raad van 20 december 2010 tot nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed moet aldus worden uitgelegd dat de woorden “[i]ndien het krachtens artikel 5 of artikel 8 toepasselijke recht niet voorziet in de mogelijkheid van echtscheiding” alleen zien op de situatie waarin het toepasselijke buitenlandse recht in geen enkele vorm van echtscheiding voorziet.

(¹) PB C 206 van 17.6.2019.

Arrest van het Hof (Negende kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal da Relação de Guimarães — Portugal) — MH, NI / OJ, Novo Banco SA

(Zaak C-253/19) (¹)

[Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Insolventieprocedures – Verordening (EU) 2015/848 – Artikel 3 – Internationale bevoegdheid – Centrum van de voornaamste belangen van de schuldenaar – Natuurlijke persoon die niet als zelfstandige een bedrijfs- of beroepsactiviteit uitoefent – Weerlegbaar vermoeden dat het centrum van de voornaamste belangen van deze persoon zijn gebruikelijke verblijfplaats is – Weerlegging van het vermoeden – Situatie waarin het enige onroerend goed van de schuldenaar gelegen is buiten de lidstaat van de gebruikelijke verblijfplaats]

(2020/C 297/21)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal da Relação de Guimarães

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: MH, NI

Verwerende partijen: OJ, Novo Banco SA

Dictum

Artikel 3, lid 1, eerste en vierde alinea, van verordening (EU) 2015/848 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 betreffende insolventieprocedures moet aldus worden uitgelegd dat het daarin vastgestelde vermoeden ter bepaling van de internationale bevoegdheid om een insolventieprocedure te openen, volgens welk vermoeden het centrum van de voornaamste belangen van een natuurlijke persoon die niet als zelfstandige een bedrijfs- of beroepsactiviteit uitoefent zijn gebruikelijke verblijfplaats is, niet wordt weerlegd door het enkele feit dat het enige onroerend goed van deze persoon gelegen is buiten de lidstaat waar deze zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft.

(¹) PB C 206 van 17.6.2019.

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Italië) — WWF Italia o.n.l.u.s., e.a. / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

(Zaak C-411/19) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Milieu – Richtlijn 92/43/EEG – Artikel 6 – Instandhouding van de natuurlijke habitats en van de wilde flora en fauna – Speciale beschermingszones – Aanleg van een weg – Beoordeling van de gevolgen van dit project voor de betrokken speciale beschermingszone – Vergunning – Dwingende redenen van groot openbaar belang)

(2020/C 297/22)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: WWF Italia o.n.l.u.s., Lega Italiana Protezione Uccelli o.n.l.u.s., Gruppo di Intervento Giuridico o.n.l.u.s., Italia Nostra o.n.l.u.s., Forum Ambientalista, FC e.a.

Verwerende partijen: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

Dictum

- 1) Artikel 6 van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de procedure voor toestemming voor een plan of project waarvan de gevolgen voor een speciale beschermingszone niet kunnen worden gemitigeerd en waarover de bevoegde overheidsinstantie reeds een negatief advies heeft afgegeven, om dwingende redenen van groot openbaar belang kan worden voortgezet, tenzij er een alternatieve oplossing bestaat die minder nadelen meebrengt voor de betrokken zone, hetgeen door de verwijzende rechter moet worden nagegaan.
- 2) Wanneer de gevolgen van een plan of project voor een speciale beschermingszone negatief zijn beoordeeld ingevolge artikel 6, lid 3, van richtlijn 92/43 en de betrokken lidstaat krachtens lid 4 van dat artikel niettemin heeft besloten om dit te realiseren om dwingende redenen van groot openbaar belang, moet artikel 6 van deze richtlijn aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan dit plan of project, na de negatieve beoordeling ervan overeenkomstig lid 3 van dat artikel en vóór de definitieve vaststelling ervan ingevolge lid 4 van dat artikel, wordt aangevuld door maatregelen die de gevolgen ervan voor die zone mitigeren en de beoordeling van deze gevolgen wordt voortgezet. In hetzelfde geval staat artikel 6 van de habitatrichtlijn daarentegen niet in de weg aan een regeling op grond waarvan de compenserende maatregelen in het kader van datzelfde besluit kunnen worden vastgesteld, mits ook de overige voorwaarden voor de toepassing van artikel 6, lid 4, van deze richtlijn zijn vervuld.

- 3) Richtlijn 92/43 moet aldus worden uitgelegd dat zij niet in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan de indiener van de aanvraag een studie verricht naar de gevolgen van het betrokken plan of project voor de betrokken speciale beschermingszone, op basis waarvan de bevoegde autoriteit die gevolgen beoordeelt. Deze richtlijn staat daarentegen in de weg aan een nationale regeling die de indiener van de aanvraag toestaat in het definitieve plan of project voorschriften, opmerkingen en aanbevelingen ten aanzien van het landschap of het milieu op te nemen zonder dat het aldus gewijzigde plan of project opnieuw door deze autoriteit moet worden beoordeeld.
- 4) Richtlijn 92/43 moet aldus worden uitgelegd dat zij het weliswaar aan de lidstaten overlaat om de autoriteit aan te wijzen die bevoegd is voor de beoordeling van de gevolgen van een plan of een project voor een speciale beschermingszone in overeenstemming met de in de rechtspraak van het Hof vastgestelde criteria, maar dat zij er daarentegen aan in de weg staat dat een willekeurige autoriteit deze beoordeling voortzet of aanvult wanneer die beoordeling eenmaal is uitgevoerd.

⁽¹⁾ PB C 328 van 30.09.2019.

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel București — Roemenië) — Cabinet de avocat UR / Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK

(Zaak C-424/19) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing – Richtlijn 2006/112/EG – Belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Artikel 9, lid 1 – Begrip “belastingplichtige” – Persoon die het beroep van advocaat uitoefent – Definitieve rechterlijke uitspraak – Beginsel van gezag van gewijsde – Draagwijdte van dat beginsel wanneer die uitspraak in strijd is met het Unierecht]

(2020/C 297/23)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curte de Apel București

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Cabinet de avocat UR

Verwerende partijen: Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK

Dictum

- 1) Artikel 9, lid 1, van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde moet aldus worden uitgelegd dat een persoon die het beroep van advocaat uitoefent, moet worden beschouwd als een “belastingplichtige” in de zin van die bepaling.
- 2) Het Unierecht verzet zich ertegen dat een nationale rechter het beginsel van het gezag van gewijsde in een geschil inzake de belasting over de toegevoegde waarde (btw) toepast, wanneer dit geschil geen betrekking heeft op hetzelfde belastingtijdvak als dat welk aan de orde was in het geschil dat heeft geleid tot de rechterlijke beslissing met gezag van gewijsde, en evenmin hetzelfde voorwerp heeft als dit geschil, en de toepassing van dit beginsel eraan in de weg staat dat die rechter de regelgeving van de Unie inzake btw in aanmerking neemt.

⁽¹⁾ PB C 288 van 26.8.2019.

Arrest van het Hof (Achtste kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Commissione tributaria regionale della Campania — Italië) — Antonio Capaldo SpA / Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Salerno

(Zaak C-496/19) ⁽¹⁾

(“Prejudiciële verwijzing – Douane-unie – Communautair douanewetboek – Verordening (EEG) nr. 2913/92 – Controle van de goederen – Verzoek tot herziening van de douaneaangifte – Controle achteraf”)

(2020/C 297/24)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Commissione tributaria regionale della Campania

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Antonio Capaldo SpA

Verwerende partij: Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Salerno

Dictum

Artikel 78 van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen de inleiding van de daarin vastgelegde procedure voor herziening van de douaneaangifte, ook al was het betrokken goed bij een eerdere invoer, zonder betwisting, aan een fysieke inspectie onderworpen waarbij de tariefindeling ervan werd bevestigd.

⁽¹⁾ PB C 257 van 21.10.2019.

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 16 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Augstākā tiesa (Senāts) — Letland) — SIA “Soho Group” / Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

(Zaak C-686/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Bescherming van consumenten – Kredietovereenkomsten voor consumenten – Richtlijn 2008/48/EG – Begrip “totale kosten van het krediet voor de consument” – Kosten voor de kredietverlenging)

(2020/C 297/25)

Procestaal: Lets

Verwijzende rechter

Augstākā tiesa (Senāts)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SIA “Soho Group”

Verwerende partij: Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

Dictum

Het in artikel 3, onder g), van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad vermelde begrip “totale kosten van het krediet voor de consument” moet aldus worden uitgelegd dat hieronder ook de kosten van de eventuele kredietverlenging vallen, voor zover de concrete en precieze voorwaarden voor de verlenging, met inbegrip van de duur ervan, deel uitmaken van de door de kredietnemer en de kredietgever overeengekomen clausules en voorwaarden van de kredietovereenkomst, en voor zover deze kosten bekend zijn bij de kredietgever.

(¹) PB C 399 van 25. 11. 2019.

Hogere voorziening ingesteld op 6 juni 2019 door Abaco Energy SA e.a. tegen de beschikking van het Gerecht (Negende kamer) van 25 maart 2019 in zaak T-186/18, Abaco Energy e.a. / Commissie

(Zaak C-436/19 P)

(2020/C 297/26)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirantes: Abaco Energy e.a. (vertegenwoordiger: P. Holtrop, abogado)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Bij beschikking van 21 juli 2020 heeft het Hof van Justitie (Zevende kamer) geoordeeld dat de hogere voorziening ten dele kennelijk niet-ontvankelijk en ten dele kennelijk ongegrond is en dat rekwiranten hun eigen kosten zullen dragen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Alba Iulia (Roemenië) op 7 april 2020 — SC Avio Lucos SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central

(Zaak C-176/20)

(2020/C 297/27)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Alba Iulia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SC Avio Lucos SRL

Verwerende partijen: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) — Aparat Central

Prejudiciële vragen

- 1) Staat verordening (EU) nr. 1307/2013 van 17 december 2013 tot vaststelling van voorschriften voor rechtstreekse betalingen aan landbouwers in het kader van de steunregelingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot intrekking van verordening (EG) nr. 637/2008 van de Raad en verordening (EG) nr. 73/2009 van de Raad (¹) in de weg aan een nationale regeling waarin is bepaald dat de minimumactiviteit die moet worden verricht op landbouwarealen die gewoonlijk in een voor begrazing geschikte staat worden gehouden bestaat in het begrazen door de dieren die de landbouwer exploiteert?

- 2) Voor zover het hierboven aangegeven [Unierecht] zich niet verzet tegen de in de eerste vraag genoemde nationale regeling, kunnen artikel 4, lid 1, onder a) en c), en artikel 9, lid 1, van verordening (EU) nr. 1307/2013 van 17 december 2013 dan aldus worden uitgelegd dat als “actieve landbouwer” kan worden beschouwd een rechtspersoon die een concessieovereenkomst heeft gesloten in omstandigheden zoals die in het hoofdgeding en vee houdt op grond van met natuurlijke personen gesloten bruikleenovereenkomsten waarbij de uitleners vee dat zich in hun eigendom bevindt om niet beschikbaar stellen aan de bruiklener, om het in afgesproken tijdvakken te laten grazen op grasland dat de leners ter beschikking stellen?
- 3) Dient artikel 60 van verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 inzake de financiering, het beheer en de monitoring van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot intrekking van verordeningen (EEG) nr. 352/78, (EG) nr. 165/94, (EG) nr. 2799/98, (EG) nr. 814/2000, (EG) nr. 1290/2005 en (EG) nr. 485/2008 van de Raad ⁽²⁾ aldus te worden uitgelegd dat een concessieovereenkomst en bruikleenovereenkomsten zoals die in het hoofdgeding kunstmatig gecreëerde voorwaarden zijn?

⁽¹⁾ PB 2013, L 347, blz. 608.

⁽²⁾ PB 2013, L 347, blz. 549.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel București (Roemenië) op 7 april 2020 — Fondul Proprietatea SA / Guvernul României, SC Complexul Energetic Hunedoara SA, in liquidatie, Compania Națională de Transport a Energiei Electrice Transelectrica SA, SC Complexul Energetic Oltenia SA

(Zaak C-179/20)

(2020/C 297/28)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curte de Apel București

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Fondul Proprietatea SA

Verwerende partijen: Guvernul României, SC Complexul Energetic Hunedoara SA, in liquidatie, Compania Națională de Transport a Energiei Electrice Transelectrica SA, SC Complexul Energetic Oltenia SA

Interveniërende partij: Minister Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri

Prejudiciële vragen

- a) Is de vaststelling door de Roemeense Staat van een regeling die bepaalt dat twee vennootschappen waarin de staat een meerderheidsaandeel heeft:
- a.1. met voorrang toegang krijgen tot de inschakeling, waarbij de transmissiesysteembeheerder verplicht wordt om ondersteunende diensten van deze vennootschappen af te nemen, en
 - a.2. gegarandeerde toegang krijgen tot de elektriciteitsnetten voor de elektriciteit die zij produceren, zodat zij ononderbroken in bedrijf kunnen zijn,
- staatssteun in de zin van artikel 107 VWEU, dat wil zeggen een selectieve, door of met staatsmiddelen bekostigde maatregel die het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kan beïnvloeden? Zo ja, moest deze staatssteun dan overeenkomstig artikel 108, lid 3, VWEU aangemeld worden?
- b) Is de gegarandeerde toegang tot het elektriciteitsnet die door de Roemeense Staat is verleend aan twee vennootschappen waarin hij een meerderheidsaandeel heeft, zodat hun ononderbroken werking gewaarborgd is, verenigbaar met artikel 15, lid 4, van richtlijn 2009/72/EG ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/54/EG (PB 2009, L 211, blz. 55).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Suceava (Roemenië) op 23 april 2020 — BE, DT/ Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, Accer Ipurl Suceva — curator van BE, EP

(Zaak C-182/20)

(2020/C 297/29)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curte de Apel Suceava

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: BE, DT

Verwerende partijen: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, Accer Ipurl Suceva — curator van BE, EP

Prejudiciële vraag

Verzetten richtlijn 2006/112/EG⁽¹⁾, het beginsel van fiscale neutraliteit, het beginsel van recht op aftrek van de btw en het beginsel van zekerheid van belastingheffing zich in omstandigheden als in het hoofdgeding tegen een nationale regeling volgens welke, na aanvang van de faillissementsprocedure van een onderneming, de btw automatisch en zonder verdere verificatie wordt herzien doordat aftrek van de btw over vóór de faillietverklaring verrichte belaste handelingen wordt geweigerd en de onderneming wordt verplicht tot betaling van de aftrekbare btw? Verzet het evenredigheidsbeginsel zich in omstandigheden als in het hoofdgeding tegen een dergelijke nationale rechtsregel, gezien de economische gevolgen voor de onderneming en het definitieve karakter van een dergelijke herziening?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de rechtbank Overijssel (Nederland) op 25 mei 2020 — XXXX tegen Staatssecretaris van Financiën

(Zaak C-217/20)

(2020/C 297/30)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Overijssel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: XXXX

Verweerder: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 7, eerste lid, van richtlijn 2003/88/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd aldus worden uitgelegd dat de werknemer zijn loon, of en gedeelte daarvan, niet verliest vanwege het uitoefenen van zijn recht op de jaarlijkse vakantie? Of dient deze bepaling aldus te worden uitgelegd dat de werknemer zijn loon behoudt tijdens het uitoefenen van zijn recht op de jaarlijkse vakantie, ongeacht de oorzaak van het niet-werken tijdens vakantie?
- 2) Moet artikel 7, eerste lid, van richtlijn 2003/88 [...] aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale bepalingen of gebruiken volgens welke een werknemer met ziekteverlof bij het opnemen van zijn jaarlijkse vakantie zijn loon behoudt tot het niveau van zijn loon direct voorafgaand aan het opnemen van zijn vakantieverlof, ook als dit loon door de lange duur van zijn arbeidsongeschiktheid lager is dan het loon bij volledige arbeidsgeschiktheid?

- 3) Moet het recht van elke werknemer op jaarlijks betaald verlof op grond van artikel 7 van richtlijn 2003/88 [...] en op grond van vaste EU-rechtspraak, aldus worden uitgelegd dat het korten van dat loon gedurende vakantie tijdens arbeidsongeschiktheid daarmee in strijd is?

(¹) PB 2003, L 299, blz. 9.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Mureș (Roemenië) op 27 mei 2020 — Sindicatul Lucrătorilor din Transporturi, TD / SC Samidani Trans SRL

(Zaak C-218/20)

(2020/C 297/31)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunalul Mureș

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Sindicatul Lucrătorilor din Transporturi, TD

Verwerende partij: SC Samidani Trans SRL

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 8 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I) (¹) aldus te worden uitgelegd dat de keuze van het op de individuele arbeidsovereenkomst toepasselijke recht de toepassing uitsluit van het recht van het land waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid heeft verricht, of dat het feit dat er een rechtskeuze is gemaakt de toepassing van artikel 8, lid 1, tweede volzin, van de verordening uitsluit?
- 2) Dient artikel 8 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 aldus te worden uitgelegd dat het minimumloon dat van toepassing is in het land waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid heeft verricht, een recht is dat valt onder “bepalingen waarvan niet bij overeenkomst kan worden afgeweken op grond van het recht dat [...] toepasselijk zou zijn geweest bij gebreke van een rechtskeuze” in de zin van artikel 8, lid 1, tweede volzin, van de verordening?
- 3) Dient artikel 3 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 aldus te worden uitgelegd dat vermelding in de individuele arbeidsovereenkomst van de bepalingen van het Roemeense arbeidswetboek een keuze voor het Roemeense recht inhoudt, voor zover het in Roemenië algemeen bekend is dat de werkgever de inhoud van de individuele arbeidsovereenkomst vooraf vaststelt?

(¹) Verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I) (PB 2008, L 177, blz. 6).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curte de Apel Constanța (Roemenië) op 29 mei 2020 — Euro Delta Danube Srl / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea

(Zaak C-225/20)

(2020/C 297/32)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Constanța

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Euro Delta Danube Srl

Verwerende partij: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Tulcea

Prejudiciële vraag

1) Verzetten artikel 2, punt 23, en artikel 19 van gedelegeerde verordening (EU) nr. 640/2014 van de Commissie tot aanvulling van verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad ⁽¹⁾ wat betreft het geïntegreerd beheers- en controlesysteem en de voorwaarden voor weigering of intrekking van betalingen en voor administratieve sancties in het kader van rechtstreekse betalingen, plattelandsontwikkelingsbijstand en de randvoorwaarden, zich tegen een nationale regeling die, in omstandigheden zoals die in het hoofdgeding, aan landbouwers administratieve sancties oplegt vanwege een te hoge aangifte omdat deze niet voldoet aan de subsidiabiliteitsvoorwaarden voor het areaal dat als teveel aangegeven wordt beschouwd, op grond dat deze een voor de visteelt ingericht areaal exploiteert krachtens een concessieovereenkomst, zonder aan te tonen dat de concessiegever heeft ingestemd met het gebruik van de grond voor landbouwdoeleinden?

⁽¹⁾ Gedelegeerde verordening (EU) nr. 640/2014 van de Commissie van 11 maart 2014 tot aanvulling van verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft het geïntegreerd beheers- en controlesysteem en de voorwaarden voor weigering of intrekking van betalingen en voor administratieve sancties in het kader van rechtstreekse betalingen, plattelandsontwikkelingsbijstand en de randvoorwaarden (PB 2014, L 181, blz. 48).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op
4 juni 2020 — WD / job-medium GmbH in liquidatie**

(Zaak C-233/20)

(2020/C 297/33)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Eiser en verzoeker in Revision: WD

Gedaagde en verweerster in Revision: job-medium GmbH in liquidatie

Prejudiciële vragen

1. Is een nationale bepaling volgens welke geen financiële vergoeding voor niet-opgenomen vakantiedagen (hierna: “Urlaubersatzleistung”) voor het lopende (laatste) dienstjaar verschuldigd is wanneer de werknemer zonder gewichtige reden voortijdig en eenzijdig het dienstverband beëindigt (“ontslag neemt”) verenigbaar met artikel 31, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) en artikel 7 van de arbeidstijdrichtlijn 2003/88/EG ⁽¹⁾?
2. Zo neen,
 - 2.1. moet dan aanvullend worden onderzocht of het voor de werknemer onmogelijk was om zijn vakantie op te nemen?
 - 2.2. Aan de hand van welke criteria moet dit worden beoordeeld?

⁽¹⁾ Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB 2003, L 299, blz. 9).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland)
op 5 juni 2020 — Federatie Nederlandse Vakbeweging tegen Heiploeg Seafood International BV,
Heitrans International BV**

(Zaak C-237/20)

(2020/C 297/34)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Federatie Nederlandse Vakbeweging

Verweersters: Heiploeg Seafood International BV, Heitrans International BV

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 5, lid 1, van richtlijn 2001/23/EG⁽¹⁾ zo worden uitgelegd dat aan de voorwaarde dat “de faillissementsprocedure of soortgelijke procedure wordt ingeleid met het oog op de liquidatie van het vermogen van de vervreemder” is voldaan, indien
 - i. het faillissement van de vervreemder onafwendbaar is en de vervreemder dus daadwerkelijk insolvent is,
 - ii. naar Nederlands recht het doel van de faillissementsprocedure is het bewerkstelligen van een zo hoog mogelijke opbrengst voor de gezamenlijke schuldeisers door middel van liquidatie van het vermogen van de schuldenaar, en
 - iii. in een zogenoemde pre-pack voorafgaand aan de faillietverklaring de overgang van (een deel van) de onderneming wordt voorbereid en eerst na de faillietverklaring wordt uitgevoerd waarbij
 - iv. de door de rechtbank aangewezen beoogd curator zich voorafgaand aan de faillietverklaring moet laten leiden door de belangen van de gezamenlijke schuldeisers alsmede door maatschappelijke belangen zoals het belang van behoud van werkgelegenheid en de eveneens door de rechtbank aangewezen beoogd rechter-commissaris hierop moet toezien,
 - v. het doel van de pre-pack is om in de daaropvolgende faillissementsprocedure een wijze van liquidatie mogelijk te maken waarbij (een deel van) de tot het vermogen van de vervreemder behorende onderneming going concern wordt verkocht zodat de hoogst mogelijke opbrengst voor de gezamenlijke schuldeisers wordt behaald en de werkgelegenheid zoveel mogelijk wordt behouden, en
 - vi. de inrichting van de procedure waarborgt dat dit doel daadwerkelijk leidend is?
- 2) Moet artikel 5, lid 1, van de richtlijn zo worden uitgelegd dat aan de voorwaarde dat “de faillissementsprocedure of soortgelijke procedure onder toezicht staat van een bevoegde overheidsinstantie” is voldaan, indien de overgang van (een deel van) de onderneming in een pre-pack voorafgaand aan de faillietverklaring wordt voorbereid en na de faillietverklaring wordt uitgevoerd en
 - i. voorafgaand aan de faillietverklaring wordt geobserveerd door een beoogd curator en een beoogd rechter-commissaris, die zijn aangewezen door de rechtbank, maar die niet over wettelijke bevoegdheden beschikken,
 - ii. de beoogd curator zich naar Nederlands recht voorafgaand aan de faillietverklaring moet laten leiden door de belangen van de gezamenlijke schuldeisers en door andere maatschappelijke belangen, zoals dat van het behoud van werkgelegenheid, en de beoogd rechter-commissaris hierop moet toezien,
 - iii. de taken van de beoogd curator en de beoogd rechter-commissaris niet verschillen van die van de curator en de rechter-commissaris in faillissement,

- iv. de overeenkomst op grond waarvan de onderneming overgaat en die tijdens een pre-pack is voorbereid, pas gesloten en uitgevoerd wordt nadat het faillissement is uitgesproken,
- v. de rechtbank bij het uitspreken van het faillissement ertoe kan overgaan een ander dan de beoogd curator of de beoogd rechter-commissaris te benoemen tot curator of rechter-commissaris, en
- vi. voor de curator en de rechter-commissaris dezelfde eisen van objectiviteit en onafhankelijkheid gelden die gelden voor een curator en rechter-commissaris in een faillissement waaraan geen pre-pack is voorafgegaan en zij, ongeacht de mate van hun betrokkenheid voorafgaand aan de faillietverklaring, op grond van hun wettelijke taak gehouden zijn te beoordelen of de voorafgaand aan de faillietverklaring voorbereide overgang van (een deel van) de onderneming in het belang is van de gezamenlijke schuldeisers, en indien zij deze vraag ontkennend beantwoorden, te beslissen dat die overgang geen doorgang zal vinden terwijl zij steeds bevoegd zijn om op andere gronden, bijvoorbeeld omdat andere maatschappelijke belangen, zoals het belang van werkgelegenheid, zich daartegen verzetten, te beslissen dat de voorafgaand aan de faillietverklaring voorbereide overgang van (een deel van) de onderneming niet zal plaatsvinden?

(¹) Richtlijn 2001/23/EG van de Raad van 12 maart 2001 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen (PB 2001, L 82, blz. 16).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal de première instance du Luxembourg (België) op 5 juni 2020 — BJ / Belgische Staat

(Zaak C-241/20)

(2020/C 297/35)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal de première instance du Luxembourg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BJ

Verwerende partij: Belgische Staat

Prejudiciële vragen

- 1) Verzet artikel 45 VWEU zich tegen een regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die al dan niet is opgenomen in een overeenkomst ter voorkoming van dubbele belasting en op grond waarvan een belastingplichtige voor de berekening van zijn inkomstenbelasting in de woonstaat een deel van het voordeel van het van belasting vrijgestelde deel van die inkomsten en van zijn andere persoonlijke belastingvoordelen (zoals een belastingvermindering voor langetermijnsparen, dat wil zeggen premies betaald in het kader van een individuele levensverzekeringsovereenkomst, en een belastingvermindering voor energiebesparende uitgaven) verliest, omdat hij in het betrokken jaar ook in een andere lidstaat inkomsten heeft verworven, waarvoor hij aldaar is belast?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, blijft het antwoord dan bevestigend indien de belastingplichtige in zijn woonstaat geen inkomsten ontvangt die — kwantitatief of prorata — van betekenis zijn, maar die staat niettemin in staat is hem die belastingvoordelen toe te kennen?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, blijft het antwoord dan bevestigend indien de belastingplichtige op grond van een overeenkomst ter voorkoming van dubbele belasting tussen de woonstaat en de andere staat in die andere staat over in die andere staat belastbare inkomsten persoonlijke belastingvoordelen heeft genoten krachtens de belastingwetgeving van die andere staat, maar die belastingvoordelen niet een deel van de belastingvoordelen omvatten waarop de belastingplichtige in de woonstaat in beginsel recht heeft?

- 4) Indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord, blijft het antwoord dan bevestigend indien de belastingplichtige ondanks dit laatste verschil in die andere staat aldus een belastingvermindering verkrijgt waarvan het bedrag ten minste gelijk is aan het bedrag van de belastingvermindering die hij in zijn woonstaat is misgelopen?
- 5) Zijn de antwoorden op de vragen hetzelfde in het licht van de artikelen 63, lid 1, en 65, lid 1, onder a), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie in verband met een regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, die al dan niet is opgenomen in een overeenkomst ter voorkoming van dubbele belasting en op grond waarvan een belastingplichtige voor de berekening van zijn inkomstenbelasting in de woonstaat een deel van het voordeel van het van belasting vrijgestelde deel van die inkomsten en van zijn andere persoonlijke belastingvoordelen (zoals een belastingvermindering voor langetermijnsparen, dat wil zeggen premies betaald in het kader van een individuele levensverzekeringsovereenkomst, en een belastingvermindering voor energiebesparende uitgaven) verliest, omdat hij in het betrokken jaar ook inkomsten heeft ontvangen uit de verhuur van een gebouw dat hij in een andere lidstaat in eigendom heeft, die aldaar zijn belast?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de rechtbank Midden-Nederland (Nederland)
op 29 mei 2020 — X, Z tegen Autoriteit Persoonsgegevens**

(Zaak C-245/20)

(2020/C 297/36)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Midden-Nederland

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekers: X, Z

Verweerder: Autoriteit Persoonsgegevens

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 55, derde lid, van de AVG ⁽¹⁾ zo worden uitgelegd dat onder “verwerkingen door gerechten bij de uitoefening van hun rechterlijke taken” kan worden begrepen het bieden van inzage door een rechterlijke instantie in processtukken waarin persoonsgegevens zijn opgenomen, waarbij die inzage wordt verleend door kopieën van die processtukken aan een journalist ter beschikking te stellen, zoals in deze verwijzingsuitspraak beschreven?
 - a. Is het voor de beantwoording van deze vraag van belang of door het uitoefenen van toezicht door de nationale toezichthoudende autoriteit op deze vorm van gegevensverwerking de onafhankelijke rechterlijke oordeelsvorming in concrete zaken wordt geraakt?
 - b. Is het voor de beantwoording van deze vraag van belang dat de aard en het doel van de gegevensverwerking volgens de rechterlijke instantie is het informeren van een journalist om deze daardoor in de gelegenheid te stellen om beter verslag te doen van de openbare zitting in een gerechtelijke procedure en waarmee wordt beoogd het belang van openbaarheid en transparantie van rechtspraak te dienen?
 - c. Is het voor de beantwoording van deze vraag van belang of de gegevensverwerking op een expliciete nationaalrechtelijke grondslag berust?

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (AVG) (PB 2016, L 119, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent (België) op 3 juni 2020 — Openbaar Ministerie tegen EA

(Zaak C-246/20)

(2020/C 297/37)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Openbaar Ministerie

Verweerder: EA

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 2, lid 1, van richtlijn 2006/126/EG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een rijbewijs door de lidstaten ook zonder meer moeten worden erkend, wanneer de afgifte van dit document berust op de inwisseling van een rijbewijs dat in het land van uitgifte als verloren werd geregistreerd en in het land van uitgifte zijn geldigheid had verloren?
- 2) Mag een lidstaat de erkenning van het ingewisselde rijbewijs overeenkomstig artikel 11, lid 4, tweede alinea, van richtlijn 2006/126/EG weigeren, wanneer de inwisseling heeft plaatsgevonden op een tijdstip waarop de lidstaat die het oorspronkelijke rijbewijs heeft afgeleverd, de rijbevoegdheid had ingetrokken tot op het ogenblik dat herstelexamens werden ondergaan?
- 3) Mag een lidstaat de erkenning van het ingewisselde rijbewijsdocument hoe dan ook weigeren, wanneer de lidstaat op het grondgebied waarvan de vraag betreffende de erkenning van het rijbewijsdocument rijst, op basis van concrete en vaststaande gegevens kan vaststellen dat de rijbevoegdheid niet meer bestond op het tijdstip waarop het rijbewijsdocument is ingewisseld?
- 4) Mag een lidstaat de erkenning van het ingewisselde rijbewijsdocument hoe dan ook weigeren, wanneer de erkenningsvraag betrekking heeft op een onderdaan van de lidstaat waar de vraag betreffende de erkenning rijst en deze lidstaat vaststelt dat, op basis van concrete en vaststaande gegevens, de betrokkene op het ogenblik van de inwisseling en/of het ogenblik van de vraag tot erkenning niet voldeed aan de minimumnormen om een rijbewijs te bekomen in deze lidstaat?
- 5) Moet artikel 2, lid 1, van richtlijn 2006/126/EG aldus worden uitgelegd dat het een ongelijkheid creëert tussen een onderdaan van een lidstaat die pas hersteld wordt in het recht tot sturen na het afleggen van de herstelexamens en de onderdaan die eveneens herstelexamens opgelegd kreeg, doch intussen een buitenlands rijbewijs verwerft, al dan niet met miskenning van de verblijfplaatsvereiste of door omwisseling op basis van een rijbewijs dat zijn geldigheid in de lidstaat van uitgifte verloren heeft?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs (PB 2006, L 403, blz. 18).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de cassation (Frankrijk) op 10 juni 2020 — Gtflix Tv / DR

(Zaak C-251/20)

(2020/C 297/38)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Gtflix Tv

Verwerende partij: DR

Prejudiciële vraag

Moet artikel 7, punt 2, van verordening nr. 1215/2012⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat een persoon die zijn rechten geschonden acht door de verspreiding van smadelijke uitlatingen op internet en die zowel rectificatie van de gegevens en verwijdering van de content vordert als vergoeding van de daaruit voortvloeiende immateriële en economische schade, overeenkomstig het arrest eDate Advertising [arrest Hof van 25 oktober 2011, C-509/09 en C-161/10] (punten 51 en 52) een vordering tot vergoeding van de geleden schade kan instellen bij de rechterlijke instanties van elke lidstaat op het grondgebied waarvan online geplaatste content toegankelijk is of is geweest, dan wel aldus dat hij deze schadevordering krachtens het arrest Svensk Handel [arrest Hof van 17 oktober 2017, C-194/16] (punt 48) moet instellen bij de rechter die bevoegd is om rectificatie van de gegevens en verwijdering van de smadelijke reacties te gelasten?

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2012; L 351, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het hof van beroep te Brussel (België) op
9 juni 2020 — Impexco N.V. tegen Novartis AG**

(Zaak C-253/20)

(2020/C 297/39)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hof van beroep te Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Impexco N.V.

Verweerster: Novartis AG

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 34-36 VWEU aldus worden uitgelegd dat, indien een merkgeneesmiddel (referentiegeneesmiddel) en een generiek geneesmiddel door economisch met elkaar verbonden ondernemingen in de EER in de handel zijn gebracht, het verzet van een merkhouder tegen de verdere verhandeling van het generiek geneesmiddel door een parallelimporteur na ompakking van dit generiek geneesmiddel door het aanbrengen van het merk van het merkgeneesmiddel (referentiegeneesmiddel) in het land van invoer, kan leiden tot een kunstmatige afscherming van de markten van de Lidstaten?
- 2) Indien het antwoord op deze vraag bevestigend is, moet het verzet van de merkhouder tegen deze hermerking dan aan de BMS-voorwaarden worden getoetst?
- 3) Is het voor het antwoord op deze vragen relevant dat het generiek geneesmiddel en het merkgeneesmiddel (referentiegeneesmiddel) identiek zijn dan wel dezelfde therapeutische werking hebben zoals bedoeld in artikel 3, § 2 van het Koninklijk Besluit van 19 april 2001 inzake parallelinvoer?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het hof van beroep te Brussel (België) op
9 juni 2020 — PI Pharma NV tegen Novartis AG, Novartis Pharma NV**

(Zaak C-254/20)

(2020/C 297/40)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hof van beroep te Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: PI Pharma NV

Verweersters: Novartis AG, Novartis Pharma NV

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de artikelen 34-36 VWEU aldus worden uitgelegd dat, indien een merkgeneesmiddel (referentiegeneesmiddel) en een generiek geneesmiddel door economisch met elkaar verbonden ondernemingen in de EER in de handel zijn gebracht, het verzet van een merkhouder tegen de verdere verhandeling van het generiek geneesmiddel door een parallelimporteur na ompakking van dit generiek geneesmiddel door het aanbrengen van het merk van het merkgeneesmiddel (referentiegeneesmiddel) in het land van invoer, kan leiden tot een kunstmatige afscherming van de markten van de Lidstaten?
- 2) Indien het antwoord op deze vraag bevestigend is, moet het verzet van de merkhouder tegen deze hermerking dan aan de BMS-voorwaarden worden getoetst?
- 3) Is het voor het antwoord op deze vragen relevant dat het generiek geneesmiddel en het merkgeneesmiddel (referentiegeneesmiddel) identiek zijn dan wel dezelfde therapeutische werking hebben zoals bedoeld in artikel 3, § 2 van het Koninklijk Besluit van 19 april 2001 inzake parallelinvoer?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 18 juni 2020 — Finanzamt T / S

(Zaak C-269/20)

(2020/C 297/41)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Finanzamt T

Verwerende partij: S

Prejudiciële vragen

- 1) Moet de in artikel 4, lid 4, tweede alinea, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag⁽¹⁾ bedoelde machtiging voor de lidstaten om personen die in het binnenland gevestigd zijn en die juridisch gezien wel zelfstandig zijn, doch financieel, economisch en organisatorisch nauw met elkaar verbonden zijn, samen als één belastingplichtige aan te merken, aldus worden opgevat dat
 - a) één van deze personen, die een belastingplichtige is, voor alle handelingen van deze personen als de belastingplichtige wordt aangemerkt, dan wel
 - b) doordat deze personen als één belastingplichtige worden aangemerkt –met als gevolg een aanzienlijke derving van belastinginkomsten — noodzakelijkerwijs een btw-groep wordt gevormd die losstaat van de nauw met elkaar verbonden personen en waarbij het om een specifiek voor btw-doeleinden in te stellen fictief lichaam gaat?
- 2) Indien op de eerste vraag het antwoord onder a) juist is: heeft de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie over “andere dan bedrijfsdoeleinden” in de zin van artikel 6, lid 2, van de Zesde Richtlijn (arrest van het Hof van 12 februari 2009, VNLTO, C-515/07, EU:C:2009:88) ten aanzien van een belastingplichtige
 - a) die een economische activiteit uitoefent en daarbij diensten onder bezwarende titel verricht in de zin van artikel 2, punt 1, van de Zesde richtlijn en

b) daarnaast ook werkzaamheden als overheid verricht (overheidstaak), waarvoor hij ingevolge artikel 4, lid 5, van de Zesde richtlijn niet als belastingplichtige wordt aangemerkt,

tot gevolg dat over de verrichting van een onder zijn economische activiteit vallende dienst die met het oog op de uitoefening van zijn overheidstaak om niet is verricht, geen belasting in rekening dient te worden gebracht overeenkomstig artikel 6, lid 2, onder b), van de Zesde richtlijn?

(¹) PB 1977, L 145, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Giudice di pace di Massa (Italië) op 19 juni 2020 — GN, WX/Prefettura di Massa Carrara — Ufficio Territoriale del Governo di Massa Carrara

(Zaak C-274/20)

(2020/C 297/42)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Giudice di pace di Massa

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: GN, WX

Verwerende partij: Prefettura di Massa Carrara — Ufficio Territoriale del Governo di Massa Carrara

Prejudiciële vragen

1. Moet het begrip “discriminatie op grond van nationaliteit” in artikel 18 VWEU aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten verboden is regelgeving vast te stellen die voor onderdanen van andere lidstaten, ook indirect, verkapt en/of inhoudelijk, problemen kan opleveren?
2. Indien vraag 1) bevestigend wordt beantwoord, kan artikel 93, lid 1-bis van de codice della strada houdende het verbod voor eenieder die meer dan zestig dagen vaste woonplaats heeft in Italië om met buitenlandse kentekens (ongeacht op wiens naam zij zijn gesteld) aan het verkeer deel te nemen problemen opleveren voor onderdanen van andere lidstaten (bezitters van voertuigen met een buitenlands kenteken) en als gevolg daarvan worden geacht te discrimineren op grond van nationaliteit?
3. Moeten de begrippen:
 - a. “het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven” (artikel 21 VWEU);
 - b. “interne markt” die “een ruimte [omvat] zonder binnengrenzen waarin het vrije verkeer van goederen, personen, diensten en kapitaal is gewaarborgd volgens de bepalingen van de Verdragen” (artikel 26 VWEU);
 - c. “[h]et verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij” (artikel 45 VWEU);
 - d. “beperkingen van de vrijheid van vestiging voor onderdanen van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat [zijn] verboden” (de artikelen 49 tot en met 55 VWEU);
 - e. “de beperkingen op het vrij verrichten van diensten binnen de Unie [zijn] verboden ten aanzien van de onderdanen der lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan die, waarin degene is gevestigd te wiens behoefte de dienst wordt verricht” (de artikelen 56 tot en met 62 VWEU),

aldus worden uitgelegd dat nationale bepalingen die voor onderdanen van de Unie de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, het recht van vrij verkeer van werknemers binnen de Unie, de vrijheid van vestiging en de vrijheid van dienstverrichting, ook slechts indirect, verkapt en/of inhoudelijk, kunnen beperken of bemoeilijken of anderszins kunnen beïnvloeden, eveneens verboden zijn?

4. Indien vraag 3 bevestigend wordt beantwoord, kan artikel 93, lid 1-bis, van de codice della strada houdende het verbod voor eenieder die meer dan zestig dagen vaste woonplaats heeft in Italië om met buitenlandse kentekens (ongeacht op wiens naam zij zijn gesteld) aan het verkeer deel te nemen, de uitoefening van recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, het recht van vrij verkeer van werknemers binnen de Unie, de vrijheid van vestiging en de vrijheid van dienstverrichting beperken, bemoeilijken of anderszins beïnvloeden?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Franstalige arbeidsrechtbank Brussel (België) op 25 juni 2020 — CO, ME, GC, en 42 anderen / MJ, Europese Commissie, Europese Dienst voor extern optreden (EDEO), Raad van de Europese Unie, EULEX KOSOVO

(Zaak C-283/20)

(2020/C 297/43)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Franstalige arbeidsrechtbank Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: CO, ME, GC, en 42 anderen

Verwerende partijen: MJ, Europese Commissie, Europese Dienst voor extern optreden (EDEO), Raad van de Europese Unie, EULEX KOSOVO

Prejudiciële vragen

Dienen de artikelen 8.3 en 10.3 van gemeenschappelijk optreden 2008/124/GBVB van de Raad van 4 februari 2008 inzake de rechtsstaatmissie van de Europese Unie in Kosovo, EULEX KOSOVO⁽¹⁾, vóór de wijziging ervan bij besluit 2014/349/GBVB van de Raad van 12 juni 2014⁽²⁾, in voorkomend geval in combinatie met alle andere eventueel relevante bepalingen, aldus te worden uitgelegd dat zij het hoofd van de missie, in eigen naam en voor eigen rekening, de hoedanigheid toekennen van werkgever van het bij de missie EULEX KOSOVO werkzame internationale civiele personeel vóór 12 juni 2014, of dat zij, met name gezien de artikelen 8.5 en 9.3 van gemeenschappelijk optreden 2008/124/GBVB vóór de wijziging van 12 juni 2014, de hoedanigheid van werkgever toekennen aan de Europese Unie en/of aan een van haar instellingen, zoals de Europese Commissie, de Europese Dienst voor extern optreden, de Raad van de Europese Unie of een eventuele andere instelling, voor rekening waarvan het hoofd van de missie tot die datum zou hebben opgetreden krachtens een volmacht, delegatie van bevoegdheid of een zo nodig te bepalen andere vorm van vertegenwoordiging?

⁽¹⁾ PB 2008, L 42, blz. 92.

⁽²⁾ Besluit 2014/349/GBVB van de Raad van 12 juni 2014 tot wijziging van Gemeenschappelijk Optreden 2008/124/GBVB inzake de rechtsstaatmissie van de Europese Unie in Kosovo, EULEX KOSOVO (PB 2014, L 174, blz. 42).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de tribunal judiciaire — Bobigny (Frankrijk) op 30 juni 2020 — BNP Paribas Personal Finance SA / ZD

(Zaak C-288/20)

(2020/C 297/44)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal Judiciaire — Bobigny

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BNP Paribas Personal Finance SA

Verwerende partij: ZD

Prejudiciële vragen

- 1) Vallen bedingen als aan de orde in het hoofdgeding, waarin in het bijzonder is vastgelegd dat de Zwitserse frank de rekenmunt en de euro de betaalmunt is, wat tot gevolg heeft dat het wisselkoersrisico bij de kredietnemer komt te liggen, onder het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst, in de zin van artikel 4, [lid] 2, van richtlijn 93/13 ⁽¹⁾, wanneer het bedrag van de wisselkosten niet wordt betwist en er bedingen zijn opgenomen waarin is bepaald dat de kredietnemer er op gezette tijden voor kan kiezen de lening volgens een vooraf vastgestelde formule in euro om te zetten?
- 2) Verzet richtlijn 93/13, uitgelegd in het licht van het beginsel van doeltreffendheid van het gemeenschapsrecht, zich tegen nationale rechtspraak op grond waarvan een beding of een geheel van bedingen als in het hoofdgeding op de volgende gronden “duidelijk en begrijpelijk” in de zin van de richtlijn wordt geacht:
 - in de voorafgaande aanbieding van de lening worden de wisseltransacties die tijdens de looptijd van de lening worden verricht, gedetailleerd uiteengezet en wordt verduidelijkt dat op wisseltransacties tussen de euro en de Zwitserse frank de wisselkoers wordt toegepast die twee werkdagen vóór de datum van de gebeurtenis op basis waarvan de transactie wordt verricht, is vastgesteld, en op de website van de Europese Centrale Bank wordt gepubliceerd;
 - in de aanbieding staat vermeld dat de kredietnemer de voor de werking en aflossing van het krediet noodzakelijke wisseltransacties van Zwitserse frank naar euro en van euro naar Zwitserse frank aanvaardt, en dat de kredietverlener het saldo van de maandelijkse aflossingen in euro na betaling van de extra kosten van de lening in Zwitserse frank omzet;
 - in de aanbieding is aangegeven dat, indien de wisseltransactie in een bedrag resulteert dat lager is dan de verschuldigde termijnaflossing in Zwitserse frank, het kapitaal minder snel wordt afgelost, elk deel van het kapitaal dat niet uit hoofde van een termijnbetaling is afgelost in het debetsaldo van de rekening in Zwitserse frank wordt opgenomen, en wordt verduidelijkt dat de kapitaalaflossing van de lening zal veranderen naargelang van de schommelingen van de wisselkoers die op de maandelijkse aflossingen wordt toegepast, zowel naar boven als naar beneden, en dat deze verandering tot een langere of kortere aflossingstermijn voor de lening en, in voorkomend geval, tot een wijziging van de totale aflossingskosten kan leiden;
 - in de artikelen “interne rekening in euro” en “interne rekening in Zwitserse frank” wordt een gedetailleerd overzicht gegeven van de transacties die bij elke termijnbetaling worden verricht met de af- en bijschrijvingen per rekening, en in de overeenkomst wordt de concrete werking van het mechanisme voor omrekening van de vreemde valuta op transparante wijze uiteengezet;terwijl in de aanbieding met name het “wisselkoersrisico”, dat op de kredietnemer rust aangezien er geen inkomsten in de rekenmunt worden ontvangen, niet uitdrukkelijk wordt vermeld, evenmin als het “renterisico”?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, verzet richtlijn 93/13, uitgelegd in het licht van het beginsel van doeltreffendheid van het gemeenschapsrecht, zich dan tegen nationale rechtspraak waarin wordt verklaard dat een beding of een geheel van bedingen als in het hoofdgeding “duidelijk en begrijpelijk” is in de zin van de richtlijn, wanneer in een overeenkomst met een aanvankelijke looptijd van 20 jaar, naast de in de tweede vraag genoemde elementen, enkel een simulatie is opgenomen van een daling van 5,27 % van de betaalmunt ten opzichte van de rekenmunt, en daarin verder geen termen als “risico” of “moeilijkheid” voorkomen?
- 4) Rust de bewijslast voor de “duidelijke en begrijpelijke” formulering van een beding in de zin van richtlijn 93/13, met inbegrip van de omstandigheden rond de sluiting van de overeenkomst, op de verkoper of op de consument?
- 5) Indien de bewijslast voor de duidelijkheid en begrijpelijkheid van de formulering van het beding op de verkoper rust, verzet richtlijn 93/13 zich dan tegen nationale rechtspraak waarin wordt verklaard dat het, wanneer sprake is van documenten betreffende verkooptechnieken, aan de kredietnemers staat om ten eerste te bewijzen dat zij de in die documenten vervatte informatie hebben ontvangen, en ten tweede dat de bank die documenten aan hen heeft doen toekomen, of vereist deze richtlijn daarentegen dat deze elementen een vermoeden opleveren dat de in deze documenten vervatte informatie, ook mondeling, aan de kredietnemers is verstrekt, welk vermoeden de verkoper, die verantwoordelijk is voor de informatie die de door hem gekozen tussenpersonen verstrekken, moet weerleggen?

- 6) Kan er sprake zijn van een aanzienlijke verstoring van het evenwicht in een overeenkomst als die in het hoofdgeding, waarin beide partijen een wisselkoersrisico lopen, wanneer ten eerste de verkoper over betere middelen dan de consument beschikt om te anticiperen op het wisselkoersrisico en, ten tweede, het door de verkoper gedragen risico aan een bovengrens is gebonden, terwijl dit laatste bij de consument niet het geval is?

(¹) Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour d'appel de Paris (Frankrijk) op 30 juni 2020 — IB / FA

(Zaak C-289/20)

(2020/C 297/45)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour d'appel de Paris

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: IB

Verwerende partij: FA

Prejudiciële vraag

Wanneer, zoals in casu, uit de feitelijke omstandigheden blijkt dat een van de echtgenoten zijn leven verdeelt tussen twee lidstaten, kan dan voor de toepassing van artikel 3 van verordening nr. 2201/2003 (¹) worden aangenomen dat die echtgenoot zijn gewone verblijfplaats in de zin van dit artikel in twee lidstaten heeft, zodat wanneer aan de in dit artikel geformuleerde voorwaarden is voldaan in twee lidstaten, de gerechten van die twee staten gelijkelijk bevoegd zijn om over de echtscheiding te beslissen?

(¹) Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 (PB 2003, L 338, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Satversmes tiesa (Letland) op 30 juni 2020 — AS Latvijas Gāze / Latvijas Republikas Saeima, Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija

(Zaak C-290/20)

(2020/C 297/46)

Procestaal: Lets

Verwijzende rechter

Satversmes tiesa

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: AS Latvijas Gāze

Andere partijen: Latvijas Republikas Saeima, Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 23 en artikel 32, lid 1, van richtlijn 2009/73/EG ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat de lidstaten verplicht zijn een wettelijke regeling vast te stellen volgens welke eindafnemers kunnen kiezen op welk systeem — een transmissie- of een distributiesysteem — zij zich willen aansluiten en de systeembeheerder verplicht is hen toegang tot het desbetreffende systeem te verlenen?
- 2) Moet artikel 23 van richtlijn 2009/73/EG aldus worden uitgelegd dat de lidstaten verplicht zijn een wettelijke regeling vast te stellen volgens welke uitsluitend niet-huishoudelijke afnemers (d.w.z. industriële afnemers) zich kunnen aansluiten op het aardgastransmissiesysteem?
- 3) Moet artikel 23 van richtlijn 2009/73/EG, inzonderheid het begrip “nieuwe industriële afnemer”, aldus worden uitgelegd dat de lidstaten verplicht zijn een wettelijke regeling vast te stellen volgens welke uitsluitend niet-huishoudelijke afnemers (d.w.z. industriële afnemers) die niet eerst zijn aangesloten op het distributiesysteem zich kunnen aansluiten op het aardgastransmissiesysteem?
- 4) Moeten artikel 2, punt 3, en artikel 23 van richtlijn 2009/73/EG aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een wettelijke regeling van een lidstaat volgens welke de transmissie van aardgas het rechtstreekse transport van aardgas naar het systeem voor de levering van aardgas aan de eindafnemer omvat?

⁽¹⁾ Richtlijn 2009/73/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot intrekking van richtlijn 2003/55/EG (PB 2009, L 211, blz. 94).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend de Conseil d'État (Frankrijk) op 6 juli 2020 — Icade
Promotion Logement SAS / Ministère de l'Action et des Comptes publics**

(Zaak C-299/20)

(2020/C 297/47)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Icade Promotion Logement SAS

Verwerende partij: Ministère de l'Action et des Comptes publics

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 392 van richtlijn [2006/112] ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat de winstmargebelasting uitsluitend kan worden toegepast op leveringen van onroerend goed waarvan de verwerving aan de btw onderworpen is geweest, zonder dat de doorverkopende belastingplichtige die belasting kon aftrekken? Of laat dit artikel toe dat de winstmargebelasting wordt geheven over leveringen van onroerend goed waarover bij de verwerving geen btw verschuldigd was, omdat die verwerving buiten het toepassingsgebied ervan viel of omdat die verwerving daarvan was vrijgesteld?
- 2) Moet artikel 392 van richtlijn [2006/112] aldus worden uitgelegd dat het de toepassing van de winstmargeregeling op leveringen van bouwterreinen in de volgende twee gevallen uitsluit:

— wanneer deze onbebouwd verworven gronden tussen het tijdstip van verwerving en de doorverkoop ervan door de belastingplichtige, bouwterrein zijn geworden;

- wanneer de belastingplichtige tussen het tijdstip van verwerving en de doorverkoop ervan de kenmerken van de grond heeft gewijzigd, zoals door opsplitsing ervan in kavels of de uitvoering van werken om aansluiting op verschillende voorzieningen mogelijk te maken (wegen, drinkwater, elektriciteit, gas, riool, telecommunicatie)?

(¹) Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).

Beroep ingesteld op 22 juli 2020 — Europese Commissie / Republiek Oostenrijk

(Zaak C-328/20)

(2020/C 297/48)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: D. Martin en B.-R. Killmann, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Oostenrijk

Conclusies

- vaststellen dat de Republiek Oostenrijk, door een aanpassingsmechanisme in te voeren voor de gezinsbijslag en het bedrag van de kinderaftrek voor werknemers wier kinderen permanent in een andere lidstaat verblijven, de krachtens de artikelen 7 en 67 van verordening (EG) nr. 883/2004 (¹) en artikel 4 van verordening (EG) nr. 883/2004 en artikel 7, lid 2, van verordening (EU) nr. 492/2011 (²) op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- vaststellen dat de Republiek Oostenrijk bovendien de krachtens artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011 op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen door een aanpassingsmechanisme in te voeren voor de gezinsbonus plus, de eenverdienersaftrek, de alleenstaandeouderaftrek en de onderhoudsaftrek van migrerende werknemers wier kinderen permanent in een andere lidstaat verblijven,;
- de Republiek Oostenrijk verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Oostenrijk kent aan personen die in Oostenrijk werken, voor hun kinderen, in de vorm van eenmalige, forfaitaire bedragen, de gezinsuitkering en het sociale voordeel van de gezinsbijslag en de kinderaftrek toe, alsmede het belastingvoordeel van de gezinsbijslag plus, de eenverdienersaftrek, de eenouderaftrek en de alimentatieaftrek. Sinds 1 januari 2019 bepaalt de Oostenrijkse regelgeving dat deze staatsuitkeringen moeten worden aangepast aan het algemene prijsniveau van de lidstaat waar het kind permanent verblijft.

Eerste middel:

De Commissie stelt dat de gezinsbijslag en het kinderaftrekbedrag gezinsuitkeringen zijn, in de zin van verordening nr. 883/2004 en dat de artikelen 7 en 67 van deze verordening zich ertegen verzetten dat een lidstaat de toekenning of het bedrag van de gezinsuitkeringen afhankelijk stelt van de voorwaarde dat de gezinsleden van de werknemer verblijven in de lidstaat die deze uitkeringen verstrekt. Door de invoering van de aanpassing stelt Oostenrijk de behandeling van gezinsuitkeringen voor kinderen echter juist afhankelijk van de vraag in welke lidstaat de kinderen verblijven. Oostenrijk schendt daarmee de artikelen 7 en 67 van verordening nr. 883/2004.

Tweede middel:

Voorts stelt de Commissie dat de door Oostenrijk ingevoerde aanpassing rechthebbenden wier kinderen in lidstaten met een hoger prijsniveau wonen, in een betere positie plaatst dan personen wier kinderen in Oostenrijk wonen, terwijl personen met kinderen in lidstaten met een laag prijsniveau, ongunstiger worden behandeld. Bij de invoering van de aanpassing is Oostenrijk er echter van uitgegaan dat dit een besparing zou opleveren op de nationale begroting, wat alleen maar kan betekenen dat het aantal ontvangers van dergelijke uitkeringen en voordelen wier kinderen in lidstaten wonen waar het prijsniveau lager is dan in Oostenrijk, groter is.

Met het invoeren van het aanpassingsmechanisme maakt Oostenrijk zich dus schuldig aan indirecte discriminatie ten nadele van migrerende werknemers. Er bestaat geen legitiem doel dat deze discriminatie kan rechtvaardigen. Derhalve schendt Oostenrijk met betrekking tot de gezinsbijslag en het bedrag van de kinderaftrek het beginsel van gelijke behandeling, neergelegd in artikel 4 van verordening nr. 883/2004 en artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011, en met betrekking tot de gezinsbonus plus, de alleenverdienersaftrek, de alleenstaandeouderaftrek en de onderhoudsaftrek het beginsel van gelijke behandeling als bedoeld in artikel 7, lid 2, van verordening nr. 492/2011.

(¹) Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB 2004, L 166, blz. 1).

(²) Verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie (PB 2011, L 141, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 22 juli 2020 door Volotea, SA tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer — uitgebreid) van 13 mei 2020 in zaak T-607/17, Volotea / Commissie

(Zaak C-331/20 P)

(2020/C 297/49)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Volotea, SA (vertegenwoordigers: M. Carpagnano, avvocato, M. Nordmann, Rechtsanwalt)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- de punten 1 en 2 van het dictum van het bestreden arrest vernietigen;
- de artikelen 1, leden 2 tot en met 4, van het besluit van de Commissie van 29 juli 2016 (¹) inzake staatssteun SA.33983 ten uitvoer gelegd door Italië voor de compensatie voor Sardijnse luchthavens voor openbardienstverplichtingen, en het bevel tot terugvordering, nietig verklaren voor zover dit besluit betrekking heeft op rekwirante.

Subsidiair:

- de punten 1 en 2 van het dictum van het bestreden arrest vernietigen;
- de zaak terugverwijzen naar het Gerecht.

Verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het Gerecht heeft het begrip staatssteun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU onjuist toegepast. Meer bepaald heeft het Gerecht het begrip economisch voordeel onjuist toegepast, zijn bevoegdheid overschreden door de motivering van de Europese Commissie te vervangen, en de criteria van selectiviteit, staatsmiddelen en verstoring van de mededinging onjuist beoordeeld.

Het Gerecht heeft een vergissing begaan bij de rechtvaardiging van de staatssteun op grond van artikel 107, lid 3, onder c), VWEU en de communautaire richtsnoeren voor financiering van luchthavens en aanloopsteun van de overheid voor luchtvaartmaatschappijen met een regionale luchthaven als thuishaven.

Het Gerecht heeft in zijn bevel tot terugvordering het beginsel van het gewettigd vertrouwen niet in acht genomen, heeft ten onrechte geen schending van artikel 296, lid 2, VWEU vastgesteld wegens de ontoereikende motivering van de Europese Commissie, en heeft rekwirantes recht op een doeltreffende voorziening in rechte geschonden.

(¹) Besluit (EU) 2017/1861 van de Commissie van 29 juli 2016 inzake staatssteun SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N) — Italië — Compensatie voor Sardijnse luchthavens voor openbare dienstverplichtingen (DAEB) (PB 2017, L 268, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 23 juli 2020 door easyJet Airline Co. Ltd tegen het arrest van het Gerecht (Eerste kamer — uitgebreid) van 13 mei 2020 in zaak T-8/18, easyJet Airline / Commissie

(Zaak C-343/20 P)

(2020/C 297/50)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: easyJet Airline Co. Ltd (vertegenwoordigers: J. Rivas Andrés, advocat, A. Manzanque Valverde, abogada)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen en/of besluit (EU) 2017/1861 (¹) van de Commissie van 29 juli 2016 inzake staatssteun SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N) — Italië — Compensatie voor Sardijnse luchthavens voor openbare dienstverplichtingen (DAEB) nietig verklaren, voor zover het betrekking heeft op rekwirante;
- subsidiair, het bestreden arrest vernietigen en de zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor een nieuwe uitspraak;
- de Commissie verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure en in die van de procedure in eerste aanleg.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante betoogt dat het bestreden arrest moet worden vernietigd op de volgende vier gronden:

Ten eerste geeft het bestreden arrest blijk van een onjuiste rechtsopvatting door bij de beoordeling van de voorwaarden voor het bestaan van staatssteun twee voorwaarden (staatsmiddelen en voordeel) door elkaar te halen.

Ten tweede geeft het bestreden arrest blijk van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat het criterium van de marktdeelnemer handelend in een markteconomie niet kan worden toegepast in de onderhavige zaak. Het Gerecht is ten onrechte tot de conclusie gekomen dat de luchthavenexploitanten geen aanzienlijke bedragen uit hun eigen middelen hebben betaald en niet als particuliere marktdeelnemers in de markteconomie hebben gehandeld. Voorts levert de redenering in het bestreden arrest betreffende de niet-toepasselijkheid van het criterium van de marktdeelnemer handelend in een markteconomie schending op van artikel 345 VWEU, de beginselen van gelijke behandeling en van non-discriminatie en de rechten van verdediging van easyJet.

Ten derde geeft het bestreden arrest blijk van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de luchthavenexploitanten louter als tussenpersonen van de regio Sardinië zijn opgetreden.

Ten vierde geeft het bestreden arrest blijk van een onjuiste rechtsopvatting ten aanzien van de vaststelling van: i) de eindbegunstigden van de regionale steunregeling, ii) het indirecte voordeel en iii) de secundaire effecten van de regeling.

(¹) PB 2017, L 268, blz. 1.

GERECHT

Beroep ingesteld op 15 juni 2020 — Pollinis France / Commissie

(Zaak T-371/20)

(2020/C 297/51)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Pollinis France (Parijs, Frankrijk) (vertegenwoordiger: C. Lepage, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- het stilzwijgend besluit van de Europese Commissie waarbij het confirmatief verzoek om toegang tot de documenten met als referentie GESTDEM nr. 2020/0498 werd afgewezen overeenkomstig artikel 8, lid 3, van verordening (EG) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾, nietig verklaren;
- de Europese Commissie overeenkomstig artikel 134, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering veroordelen tot de betaling van 3 000 EUR voor de proceskosten van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster drie middelen aan.

1. Eerste middel: het bestreden besluit schendt artikel 4, lid 3, tweede alinea, van verordening (EG) nr. 1049/2001 aangezien de Europese Commissie haar toepassing van de uitzondering betreffende de bescherming van het besluitvormingsproces niet heeft gemotiveerd.
2. Tweede middel: het bestreden besluit schendt artikel 4, lid 3, tweede alinea, van verordening (EG) nr. 1049/2001 aangezien er een hoger openbaar belang is dat de openbaarmaking van de gevraagde documenten gebiedt en deze documenten de bredere toegang die geldt voor “wetgevingsdocumenten” moeten genieten.
3. Derde middel: het bestreden besluit schendt artikel 6, lid 1, van verordening (EG) nr. 1367/2006 van het Europees Parlement en de Raad ⁽²⁾ aangezien de uitzondering van artikel 4, lid 3, van verordening (EG) nr. 1049/2001 des te restrictiever moet worden uitgelegd en toegepast wanneer de gevraagde informatie emissies in het milieu betreft.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB 2001 L 145, blz. 43).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1367/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 6 september 2006 betreffende de toepassing van de bepalingen van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden op de communautaire instellingen en organen (PB 2006, L 264, blz. 13).

Beroep ingesteld op 20 juni 2020 — Datax / REA

(Zaak T-381/20)

(2020/C 297/52)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Datax sp. z o.o. (Warschau, Polen) (vertegenwoordiger: J. Bober, advocaat)

Verwerende partij: Uitvoerend Agentschap onderzoek (REA)

Conclusies

- het besluit van 13 november 2019 (ARES 2019 7018535 — 13/11/2019), waarin subsidiabele kosten gedeeltelijk worden verworpen en de bijdragen van de EU worden teruggevorderd, en waarin van verzoekster wordt geëist dat zij een forfaitaire vergoeding betaalt, nietig verklaren;
- het Uitvoerend Agentschap onderzoek verwijzen in de kosten, daaronder begrepen verzoeksters kosten van beroepsmatige vertegenwoordiging voor het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster acht middelen aan.

1. Eerste middel: vergissingen bij de feitelijke vaststellingen en schending van het Poolse arbeidsrecht.
2. Tweede middel: schending van de onderliggende beginselen van het Unierecht, in het bijzonder het rechtsstaatsbeginsel.
3. Derde middel: afwezigheid van door verzoekster gepleegde onregelmatigheden.
4. Vierde middel: geen toepassing van het evenredigheidsbeginsel.
5. Vijfde middel: onjuiste stelling dat verzoekster subsidieovereenkomsten heeft geschonden.
6. Zesde subsidiaire middel: het bestreden besluit is ten onrechte vastgesteld door REA, een uitvoerend agentschap van de Europese Unie, in plaats van door de Europese Commissie.
7. Zevende en nog meer subsidiaire middel: schending van het recht van het Koninkrijk België.
8. Achtste, eveneens subsidiaire, middel: verjaring van de financiële vorderingen van verweerder.

Beroep ingesteld op 19 juni 2020 — Flašker / Commissie**(Zaak T-392/20)**

(2020/C 297/53)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Petra Flašker (Grosuplje, Slovenië) (vertegenwoordiger: K. Zdolšek, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- het besluit van de Europese Commissie van 24 maart 2020 in zaak SA.43546 inzake beweerde staatssteun aan Lekarna Ljubljana, waarbij, zonder dat er een formeel onderzoek werd ingeleid, wordt vastgesteld dat de maatregelen waarover verzoekster heeft geklaagd geen staatssteun zijn, nietig verklaren;
- de Commissie verwijzen in haar eigen kosten en de kosten van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster drie middelen aan.

1. Eerste middel: de redenering in het bestreden besluit bevat materiële tegenstrijdigheden die neerkomen op een schending van de motiveringsplicht van artikel 296 VWEU.
2. Tweede middel: onjuiste feitelijke en juridische beoordelingen in de conclusie van de Commissie dat de maatregelen bestaande steun vormen.
 - Verzoekster betoogt dat het besluit van de Commissie gebaseerd is op onnauwkeurige en onvolledige feiten en een onjuiste juridische kwalificatie van die feiten, waardoor sprake is van schending van de artikelen 107 en 108 VWEU.
3. Derde middel: uit de in de eerste twee middelen beschreven onjuiste beoordelingen in feite en in rechte blijkt dat de Commissie bij de beoordeling van de zaak voldoende moeilijkheden ondervond om de inleiding van een formele onderzoeksprocedure noodzakelijk te maken, te meer daar zij alvorens het besluit vast te stellen de relevante feiten ontoereikend had onderzocht. Bovenop die moeilijkheden komen andere moeilijkheden van procedurele aard die in dit derde middel aan bod komen. Gelet op die moeilijkheden had de Commissie de formele onderzoeksprocedure moeten inleiden en door dat te weigeren heeft zij verzoeksters rechten krachtens artikel 108, lid 2, VWEU geschonden.

Beroep ingesteld op 27 juni 2020 — Global Translation Solutions / Commissie**(Zaak T-404/20)**

(2020/C 297/54)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Translation Solutions ltd. (Valletta, Malta) (vertegenwoordiger: C. Mifsud-Bonnici, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- verweersters besluiten van 17 april 2020 waarbij (i) Perceel 22 EN>MT in het kader van de aanbestedingsprocedure TRAD 19 werd gegund aan de gekozen inschrijver, en waarbij (ii) verzoeksters inschrijving voor Perceel 22 werd afgewezen, evenals alle daarmee verband houdende besluiten van verweerster, nietig verklaren;
- verweerster verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster vier middelen aan.

1. Eerste middel: verweersters besluiten van 17 april 2020 waarbij (i) Perceel 22 EN>MT in het kader van de aanbestedingsprocedure TRAD 19 werd gegund aan de gekozen inschrijver, en (ii) verzoeksters inschrijving voor Perceel 22 werd afgewezen, zijn onrechtmatig omdat zij zijn gebaseerd op een ernstige en kennelijke beoordelingsfout bij de formulering van het standaard beoordelingsschema voor de beoordeling van de revisieproef.
2. Tweede middel: verweersters besluiten van 17 april 2020 waarbij (i) Perceel 22 EN>MT in het kader van de aanbestedingsprocedure TRAD 19 werd gegund aan de gekozen inschrijver, en (ii) verzoeksters inschrijving voor Perceel 22 werd afgewezen, zijn onrechtmatig omdat de formulering van het standaard beoordelingsschema in strijd is met het recht, onder meer met artikel 160, lid 1, van het Financieel Reglement⁽¹⁾, en met de algemene beginselen van het Unierecht, waaronder de voor aanbestedingen geldende beginselen van gelijke behandeling en transparantie.

3. Derde middel: verweersters besluiten van 17 april 2020 waarbij (i) Perceel 22 EN>MT in het kader van de aanbestedingsprocedure TRAD 19 werd gegund aan de gekozen inschrijver, en (ii) verzoeksters inschrijving voor Perceel 22 werd afgewezen, zijn onrechtmatig omdat verweester haar besluit om de inschrijving van verzoekster af te wijzen niet heeft gemotiveerd zoals wordt vereist door het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.
4. Vierde middel: verweersters besluiten van 17 april 2020 waarbij (i) Perceel 22 EN>MT in het kader van de aanbestedingsprocedure TRAD 19 werd gegund aan de gekozen inschrijver, en (ii) verzoeksters inschrijving voor Perceel 22 werd afgewezen, zijn onrechtmatig omdat verweersters handelwijze in het kader van de na 17 april 2020 met verzoekster gevoerde correspondentie in het bijzonder met betrekking tot de uitleg van het standaard beoordelings-schema en de “vooraf vastgelegde fouten”, in strijd was met de algemene beginselen van zorgvuldigheid, behoorlijk bestuur en openbare aanbesteding.

(¹) Verordening (EU, Euratom) 2018/1046 van het Europees Parlement en de Raad van 18 juli 2018 tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie, tot wijziging van verordeningen (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 en besluit nr. 541/2014/EU en tot intrekking van verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 (PB 2018 L 193, blz. 1).

Beroep ingesteld op 3 juli 2020 — KT / EIB

(Zaak T-415/20)

(2020/C 297/55)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: KT (vertegenwoordiger: L. Levi, advocaat)

Verwerende partij: Europese Investeringsbank

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, met inbegrip van de daarin opgenomen exceptie van onwettigheid;
- dientengevolge:
 - nietig te verklaren het besluit van 24 maart 2020 om haar bij wijze van tuchtmaatregel wegens zwaarwichtige redenen te ontslaan, zonder opzegtermijn maar met de uitkering bij vertrek;
 - de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van het beroep voert de verzoekende partij zes middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan schending van de rechten van de verdediging, met name schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
2. Tweede middel, ontleend aan de onbevoegdheid van degene die de handeling heeft verricht.
3. Derde middel, ontleend aan schending van de redelijke termijn, met name schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
4. Vierde middel, schending van het beginsel van onpartijdigheid. Ten eerste werpt de verzoekende partij een exceptie van onwettigheid op, aangezien artikel 40 van het reglement voor het personeel van de Europese Investeringsbank (EIB) in strijd is met het beginsel van onpartijdigheid, voor zover het de objectieve onpartijdigheid betreft. Ten tweede betoogt zij dat de door de EIB ingevoerde procedure in strijd is met het beginsel van onpartijdigheid, voor zover het de subjectieve onpartijdigheid betreft.

5. Vijfde middel, ontleend aan kennelijke beoordelingsfouten en schending van de regels voor de bescherming van persoonsgegevens.
6. Zesde middel, ontleend aan schending van het evenredigheidsbeginsel.

Beroep ingesteld op 3 juli 2020 — KU / EDEO

(Zaak T-425/20)

(2020/C 297/56)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: KU (vertegenwoordiger: R. Wardyn, advocaat)

Verwerende partij: Europese Dienst voor extern optreden (EDEO)

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het besluit van EDEO van 17 september 2019 tot afwijzing van haar verzoek om bijstand nietig te verklaren;
- het besluit van 3 april 2020 tot afwijzing van haar krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut ingediende klacht nietig te verklaren;
- de verwerende partij te veroordelen tot betaling van een bedrag van 15 000 EUR ter vergoeding van het door haar geleden psychisch geweld;
- de verwerende partij te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij vier middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan een ontoereikende motivering en gebrek aan toetsing van het bewijsmateriaal.
 - De besluiten van EDEO van 17 september 2019 en 3 april 2020 zijn onvoldoende gemotiveerd, hetgeen in strijd is met de verplichting van de administratie om haar besluiten te motiveren (artikel 41, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 18 van de Europese Code van goed administratief gedrag).
2. Tweede middel, ontleend aan een onjuiste rechtsopvatting: schending van artikel 12 bis van het Statuut.
 - EDEO heeft artikel 12 bis van het Statuut geschonden, door te weigeren om het gedrag van X zoals omschreven in haar verzoek om bijstand, aan te merken als psychisch geweld in de zin van die bepaling.
3. Derde middel, ontleend aan een kennelijke beoordelingsfout.
 - EDEO heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt, door te weigeren om het gedrag van X zoals omschreven in het verzoek om bijstand, aan te merken als psychisch geweld.
4. Vierde middel, ontleend aan niet nakoming van de bijstandsplicht: schending van artikel 24 van het Statuut.
 - Betoogd wordt dat de periode van meer dan zestien maanden een onredelijke termijn voor een onderzoek is en dat EDEO, tezamen met het IDOC, het beginsel van de redelijke termijn heeft geschonden en haar verplichting om snel te handelen niet is nagekomen. Dit impliceert schending van artikel 24 van het Statuut.

Beroep ingesteld op 7 juli 2020 — JR / Commissie**(Zaak T-435/20)**

(2020/C 297/57)

*Procestaal: Frans***Partijen***Verzoekende partij:* JR (vertegenwoordigers: L. Levi en A. Champetier, advocaten)*Verwerende partij:* Europese Commissie**Conclusies**

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- dientengevolge:
 - het besluit van 15 april 2020 nietig te verklaren, voor zover hierbij is afgewezen het verzoek tot herziening van het besluit van de jury van 16 december 2019 om haar niet op te nemen op de reservelijst van intern vergelijkend onderzoek COM/03/AD/18 (AD 6) — 1 — Administrateurs en, voor zover nodig, het besluit van 16 december 2019 nietig te verklaren;
- de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van het beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan een kennelijke beoordelingsfout en aan schending van de regels voor de werkzaamheden van de jury.
2. Tweede middel, ontleend aan niet-nakoming van de motiveringsplicht en aan schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Beroep ingesteld op 10 juli 2020 — Jindal Saw en Jindal Saw Italia / Commissie**(Zaak T-440/20)**

(2020/C 297/58)

*Procestaal: Engels***Partijen***Verzoekende partijen:* Jindal Saw Ltd (New Delhi, India), Jindal Saw Italia SpA (Trieste, Italië) (vertegenwoordigers: R. Antonini, E. Monard en B. Maniatis, advocaten)*Verwerende partij:* Europese Commissie**Conclusies**

- nietigverklaring van uitvoeringsverordening (EU) 2020/527 van de Commissie van 15 april 2020 tot het opnieuw instellen van een definitief antidumpingrecht op buizen en pijpen van nodulair gietijzer (eveneens bekend als gietijzer met bolgrafiet), van oorsprong uit India, wat Jindal Saw Limited betreft, naar aanleiding van het arrest van het Gerecht in zaak T-301/16;
- verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij zeven middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 10, lid 1, van verordening (EG) nr. 1225/2009 en van het algemene beginsel van het verbod van terugwerkende kracht.
2. Tweede middel: schending het algemene beginsel van het verbod van terugwerkende kracht en van het algemene beginsel van rechtszekerheid.
3. Derde middel: schending van de artikelen 266 en 264 VWEU.
4. Vierde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 5, leden 1 en 4, VEU.
5. Vijfde middel: schending van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
6. Zesde middel: schending van artikel 103 van het douanewetboek van de Unie en van artikel 296 VWEU.
7. Zevende middel: onbevoegdheid van de Commissie om de invoer van Jindal aan registratie te onderwerpen en schending van artikel 14, lid 5, van verordening (EG) nr. 1225/2009.

Beroep ingesteld op 10 juli 2020 — Jindal Saw en Jindal Saw Italia / Commissie

(Zaak T-441/20)

(2020/C 297/59)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Jindal Saw Ltd (New Delhi, India), Jindal Saw Italia SpA (Trieste, Italië) (vertegenwoordigers: R. Antonini, E. Monard en B. Maniatis, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van uitvoeringsverordening (EU) 2020/526 van de Commissie van 15 april 2020 tot het opnieuw instellen van een definitief compenserend recht op buizen en pijpen van nodulair gietijzer (eveneens bekend als gietijzer met bolgrafiet), van oorsprong uit India, wat Jindal Saw Limited betreft, naar aanleiding van het arrest van het Gerecht in zaak T-300/16;
- verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert de verzoekende partij zeven middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 16, lid 1, van verordening (EG) nr. 597/2009 en van het algemene beginsel van het verbod van terugwerkende kracht.
2. Tweede middel: schending het algemene beginsel van het verbod van terugwerkende kracht en van het algemene beginsel van rechtszekerheid.
3. Derde middel: schending van de artikelen 266 en 264 VWEU.
4. Vierde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 5, leden 1 en 4, VEU.

5. Vijfde middel: schending van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.
6. Zesde middel: schending van artikel 103 van het douanewetboek van de Unie en van artikel 296 VWEU.
7. Zevende middel: onbevoegdheid van de Commissie om de invoer van Jindal aan registratie te onderwerpen en schending van artikel 24, lid 5, van verordening (EG) nr. 597/2009.

Beroep ingesteld op 13 juli 2020 — Grangé en Van Strydonck / EUIPO — Nema (âme)

(Zaak T-442/20)

(2020/C 297/60)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Isaline Grangé (Edegem, België) en Alizée Van Strydonck (Strombeek-Bever, België) (vertegenwoordiger: M. De Vroey, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Nema Srl (San Lazzaro di Savena, Italië)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvragers van het betrokken merk: verzoekende partijen voor het Gerecht

Betrokken merk: aanvraag voor het Uniewoordmerk âme — Inschrijvingsaanvraag nr. 17 895 139

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 4 juni 2020 in zaak R 2960/2019-4

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO en eventuele interveniënten in de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad

Beroep ingesteld op 13 juli 2020 — Sanford/EUIPO — Avery Zweckform (Etiketten)

(Zaak T-443/20)

(2020/C 297/61)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Sanford LP (Atlanta, Georgia, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: J. Zecher, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Avery Zweckform GmbH (Oberlaindern/Valley, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken model: verzoekster voor het Gerecht

Betrokken model: gemeenschapsmodel nr. 141999-0002

Bestreden beslissing: beslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 15 mei 2020 in zaak R 2413/2018-3

Conclusies

Verzoekster verzoekt het Gerecht:

- de bestreden beslissing te vernietigen;
- het beroep te verwerpen dat de andere partij in de procedure voor de kamer van beroep op 11 december 2018 heeft ingesteld tegen de beslissing van de nietigheidsafdeling van het EUIPO van 25 oktober 2018;
- het EUIPO te verwijzen in de kosten, daaronder begrepen de kosten van de procedure voor de kamer van beroep.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 25, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad;
- schending van artikel 6, lid 1, onder a), van verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad;
- schending van artikel 7, lid 1, van verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad;
- schending van artikel 63, lid 2, van verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad.

Beroep ingesteld op 13 juli 2020 — VeriGraft / EASME

(Zaak T-457/20)

(2020/C 297/62)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: VeriGraft AB (Gothenburg, Zweden) (vertegenwoordigers: P. Hansson en M. Persson, advocaten)

Verwerende partij: Uitvoerend Agentschap voor kleine en middelgrote ondernemingen (EASME)

Conclusies

- vaststellen en verklaren dat de invorderingsopdracht van EASME inzake kosten voor een totaalbedrag van 258 588,80 EUR nietig is;
- vaststellen en verklaren dat de door EASME (geheel of gedeeltelijk) geweigerde kosten voor een totaalbedrag van 258 588,80 EUR subsidiabele kosten vormen;
- vaststellen en verklaren dat de debetnota van EASME voor een bedrag van 106 928,74 EUR nietig is en
- EASME verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster drie middelen aan.

1. Het eerste middel is eraan ontleend dat de invorderingsopdracht strijdig is met het recht op behoorlijk bestuur:

- uit de invorderingsopdracht en de bijlagen ervan kan niet worden opgemaakt welke kosten precies door EASME zijn geweigerd, noch wat de reden daarvoor is. Het in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerde recht op behoorlijk bestuur, en meer bepaald de motiveringsplicht, is derhalve geschonden.

2. Met het tweede middel voert verzoekster aan dat de geweigerde kosten volgens de subsidieovereenkomst subsidiabel zijn:
 - de geweigerde kosten zijn in elk geval subsidiabel volgens de bepalingen van de subsidieovereenkomst die VERIGRAFT en EASME hebben gesloten, aangezien zij waren vermeld in de subsidieovereenkomst en in de door EASME goedgekeurde periodieke verslagen.
3. Met het derde middel betoogt verzoekster dat de debetnota in ieder geval nietig is, daar de geweigerde kosten van VERIGRAFT volgens de subsidieovereenkomst subsidiabel zijn:
 - VERIGRAFT heeft meer kosten gemaakt dan die welke EASME met de invorderingsopdracht probeert in te vorderen en dientengevolge is de debetnota in elk geval ook om deze reden nietig.

Beroep ingesteld op 21 juli 2020 — Eggy Food/EUIPO (YOUR DAILY PROTEIN)

(Zaak T-464/20)

(2020/C 297/63)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Eggy Food GmbH & Co. KG (Osnabrück, Duitsland) (vertegenwoordiger: J. Eberhardt, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: aanvraag voor Uniebeeldmerk YOUR DAILY PROTEIN — inschrijvingsaanvraag nr. 17 953 235

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 8 mei 2020 in zaak R 2235/2019-5

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen;
- de publicatie van Uniemerkaanvraag nr. 17 953 235 gelasten;
- het EUIPO verwijzen in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 7, lid 2, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 24 juli 2020 — LD / Commissie

(Zaak T-474/20)

(2020/C 297/64)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: LD (vertegenwoordiger: M. Velardo, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht om nietigverklaring van:

- het besluit van 20 juni 2019 waarbij zij is uitgesloten van deelneming aan de test in het Assessment Center voor vergelijkend onderzoek EPSO/AD/371/19;
- het besluit van 31 oktober 2019 tot afwijzing van het verzoek tot herziening van het besluit om haar uit te sluiten van vergelijkend onderzoek EPSO/AD/371/19;
- het besluit van het TABG van 22 april 2020 tot afwijzing van haar krachtens artikel 90, lid 11, van het Statuut ingediende klacht.

Voorts verzoekt zij om de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten zijn dezelfde als die welke zijn aangevoerd in zaak T-456/20, LA/Commissie.

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties
van de Europese Unie
L-2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL